

TURNUL DE VECHERIE

Vestitorul
Imparatiei de

„Și vor ști că eu sunt Jehova”

- Ezechiel 36:15

ANUL XXV

1947

No. 9

CONȚINUTUL

Să fie găsit Dumnezeu adevărat	131
Ce autoritate are Biblia	132
Tradiții religioase	134
Adăugat	136
Autocritica Inaltelor Săpânțeni și și disprețuită	137
Ai cui martori?	139
Copiii în vremea sfârșitului (continuare și sfârșit)	140
Texte și Comentarii	141

© WTB&TS

VAI SINTETI MARTORII MEI, ZICE JHOVACA EU SUNT DUMNEZEU" ISAIA 43:12

Apare bimensual în Editura
ASOCIAȚIEI MARTORII LUI IEOVA DIN ROMANIA

Persoană juridică morală
București 2, Str. Basarabia No. 38

Redactată și publicată de către:
WATCH TOWER BIBLE AND TRACT SOCIETY
117, Adams Street — Brooklyn 1, N. Y., U. S. A.

Funcționari:

N. H. KNORR, Președinte

GRANT SUITER, Secretar

„Și toți fiii tăi vor fi învățați de Iehova; și mare va fi
pacea fiilor tăi”. — Isaia 54:13.

(Urmare din pag. 144)

lui Abraham, Christos Isus: „Așa că cei ce se bizuiesc pe credință sunt binecuvântați împreună cu Abraham cel credincios”. (Gal. 3:9). Această binecuvântare prin Sămânța lui Abraham este completată, pentru acești fi ai lui Dumnezeu, fără îndoială, atunci când li aduce la glorie prin învierea lor dintr-o moarte. Acești credincioși sunt aceia cu privire la cari este scris: „Este somănat trup fireesc, și înviază trup spiritual... Și după cum am purtat chipul celui pământesc, tot așa vom purta și chipul celui cereesc”. (1 Cor. 15:44; 49). Astfel, la înviere, aceștia sunt făcuți perfecți sau consacrați și instalați în serviciul sacru al lui Dumnezeu în ceruri, în gloriobasa Sa prezentă. Această perfecțiune finală a lor, începe să aibă loc la venirea lui Christos la templu. W. 1. 4.

9 Iulie

Imi voi uciza astfel mârimea și sfințenia, Mă voi face cunoscut
înaintea mulțimii neamurilor, și vor ști că Eu sunt Iehova. —
Ezech. 35:23, A. S. V.

În bătălia care se apropie a Armagedonului, Iehova, prin Christos Isus, va dovedi pe mai departe că El este adevărat. El va da interpretarea oficială cuvântului Său scris prin împlinirea lui, și prin aceasta face clar și pe dușmanii Săi să vadă că „Cuvântul Tău este adevărat”. El va face aceasta întrucât va lăsa mâna Sa de mult timp precisă împotriva lor, să nimicească întreaga organizație a lui Satan, politică, comercială, religioasă și demonică. În același timp El va elibera pe toți aceia cari sînt tare la cuvântul Său și cari sprijinesc autoritatea Sa supremă și suveranitatea Sa universală. La biruința Sa pentru adevăr și dreptate, toți oamenii de bine din toate națiunile pământului vor fi plini de o bucurie care nu se poate exprima, și vor cunoaște pe Iehova, că niciodată înainte, ca Dumnezeu al adevărului. W. 1. 11.

10 Iulie

Ea a născut un fiu, un copil de parte bărbătească. El are să cârmuiască toate neamurile cu un toiag de fier. Copilul ei a fost răpit
la Dumnezeu. — Apoc. 12:5, Goodspeed.

„Copilul de parte bărbătească”, sau împărăția pe care o reprezintă El, a fost născut și pus pe tron prin puterea divină. Sceptrul este învârtit de către Acela, pe care Iehova îl numește să pască națiunile, și nu ca să trazeze pe națiuni blând ca pe oi. Națiunile lumesti vor cunoaște pe Păstor din acea parte, care, față de ele, este aspră, pe când oamenii asemănați cu oile, îl vor experimenta din partea Sa miloasă și vor primi îngrijirea iubitoare și ocrotirea Păstorului. Bărbații și femeile, cari nu doresc să simtă toiagul de fier, împreună cu națiunile, vor voi să știe, ce trebuie să facă acum, spre a ajunge sub îngrijirea Păstorului. Stăpânirea toiagului de fier este sigură, și națiunile nu se vor putea împotrivi acestui toiag, cu toată hamba lor atomică. Iehova Dumnezeu a hotărât această soartă finală pentru națiuni. W. 1. 5.

11 Iulie

Ei le-a răspuns și le-a zis: Celce seamănă sămânța bună, este
Fiul omului. — Mat. 13:37.

Sămănătorul sămânței bune, este cel mai mare în împărăția lui Dumnezeu. Acesta este Regele uns al lui Dumnezeu, Christos Isus. El este Acela, care cumpără „sămânța bună” simbolică, prin faptul că-și dă viața pentru „oile” lui Dumnezeu; și de aceea Dumnezeu. Tatăl Său, I-a dat și I-a livrat „sămânța cea bună”. (Ioan 10:29; 17:6-12). Prin cuvântul Său scris și propovăduit, Iehova Dumnezeu învață pe oamenii și îi atrage la Iesus, și așa îi dă Lui, Iesus a învățat și a propovăduit cuvântul lui Dumnezeu. Împărăția lui Dumnezeu este bună, și fiii ei sunt reprezentați ca „sămânța bună”. Ei sunt sămânța lui Dumnezeu. Ei sunt copiii ai lui Dumnezeu, născuți de spiritul Său, ca să fie copiii Săi spi-

rituali și prin aceasta să fie moștenitori cu Christos Isus, al împărăției cerești. Dar înainte ca, asemenea lui Christos, printr-o înviere din moarte, să intre în această împărăție nevăzută, ei sunt membri ai organizației văzute a lui Dumnezeu. W. 15. 8.

12 Iulie

Paceți la planuri, cât voiți, căci nu se va alege râmle de ele!
Luăți la hotăriri cât voiți, căci vor fi fără umiri! Căci Dumnezeu
este cu noi. — Isa. 8:10, A. S. V.

Dumnezeu este cu aceia cari sunt de partea Moștenitorului; regal al legământului Său pentru împărăție. Nicio uniune mondială puternic impresurată, nici un sfat, plan sau complot, și nici un cuvânt al oamenilor acestei lumi, nu va prospera și nu va avea succes împotriva Regelui domnitor al lui Iehova al lumii Sale noi. Noi primim cu toată buna credință proverbul inspirat, care zice: „Nici înțelepciunea, nici priceperea, nici sfatul n'ajută împotriva lui Iehova. Calul (de război) este pregătit pentru ziua bătăliei, dar biruința este a lui Iehova”. (Prov. 21:30, 31, A. S. V.) În bătălia Armagedonului, spre care toate națiunile lumesti mășchezesc, planurile, comploturile și cuvintele infumurate ale organizațiilor lumesti, nu vor ajuta. Ele vor ajunge de nimic și Iehova Dumnezeu va câștiga biruința pentru noua lume, pe care o crează prin împărăția Sa. W. 15. 10.

13 Iulie

Pentru că noi nu ne uităm la lucrurile care se văd, ci la cele ce
nu se văd; căci lucrurile care se văd, sunt trecătoare, pe când
cele ce nu se văd, sunt vecinice. — 2 Cor. 4:18, Weymouth.

Nu moartea trupului uman, ci învierea din morți este poarta prin care fiecare creștin încercat și probat intră în gloriile cerești promise și în cinste cu Christos Isus, Fiul domnitor al lui Dumnezeu. Creștinul loial ține tare la lucrarea încredințată lui de Dumnezeu și rabdă toate necazurile, persecuțiunile și suferințele și chiar și moarte, cari vin asupra lui din partea servilor Diavolului. Prin aceasta el se dovedește pe sine vrednic prin Christos, pentru gloriile împărăției cerești, pe cari Dumnezeu le-a rezervat pentru servii Săi credincioși. Astfel de speranță pentru lucruri cari nu se văd cu ochiul natural, are putere susținătoare. De aceea, dacă noi vedem că ceace este temporar sau trecător se epuizează (trece) și se stinge în moarte, noi nu trebuie să ne necăjim. Speranța noastră este îndreptată spre lucruri vecinice mărețe într-o lume nouă. Nu există comparație între aceste două soiuri de lucruri. W. 15. 4.

14 Iulie

Sfințiți-vă deci, și fiți sfinți. — Lev. 20:7.

Nu într'un sens religios, ci în sensul Bibliei, a sfinți înseamnă a face sfânt. În termenii cei mai simpli, aceasta înseamnă a separa sau a pune la o parte, adică, pentru serviciul sau întrebunțarea lui Iehova Dumnezeu. Mai mult încă, deoarece Satan Diavolul este „prințul acestei lumi”, punerea la o parte înseamnă separarea de această lume rea prezentă, spre a fi curat și bineprimiți lui Iehova Dumnezeu. Dar, fie ca să înțelegem lămurit, că separațiunea de această lume, nu înseamnă a fi închis și izolat în vreo mănăstire religioasă sau pension de călugări; pentru că acele instituțiuni religioase nu sunt dela Dumnezeu, ci sunt o parte a acestei lumi. Aceia cari se ascund în mănăstiri și pensiune de călugărițe, nu urmează exemplul sfânt și instrucțiunile lui Iesus, care se amesteca foarte liber printre popor. Ei sunt consacrați unui sistem religios sau fel de viață, dar nu sunt consacrați lui Iehova Dumnezeu. Viața pe care o duc ei, nu-i sfințește lui Iehova Dumnezeu. W. 15. 3.

15 Iulie

Dar cine intră pe ușă, este năstoriș oilor. Portarul îi deschide. —
Ioan 10:2, 3.

Cine era portarul, care a deschis usa lui Christos Isus, când a venit în calitate de Păstor la oile Sale? Sfânta Scriptură arată dedușit, cine a fost cel ce a deschis larg usa lui Iesus, cel uns și fotezat, și I-a dat cale liberă la oile Israelite. Acest portar sau păzitor de noartă a fost Ioan Botezătorul. Ioan a ardeat venirea Păstorului. De fapt, el a pregătit oile ca să primească pe Păstorul trinitar de Dumnezeu la venirea Sa. Ioan nu a primit aceste oile ca proprietatea sa, ci le-a propovăduit cuvântul lui Dumnezeu. Ioan nu a încercat să joace pe hotul și să fure „oile” pentru sine, spre a se îngrăsa de pe umășii săi. (Ioan 19:27). Ioan — ca un păzitor de noartă sau portar al stăului — a exercitat în mod trecător supravegherea peste oile lui Iehova, El a deschis usa larg și a permis lui Iesus să intre liber la oile strănse dela. W. 15. 5.

„SA FIE GASIT DUMNEZEU ADEVARAT”

„Dimpotrivă, Dumnezeu să fie găsit adevărat și toți oamenii să fie găsiți mincinoși!” — Rom. 3:4, Rotherham.

IEHOVA Dumnezeu, în această perioadă a istoriei umane, se leagă prin propriul Său cuvânt, pentru a dovedi că El este adevărat. El va da dovada fără greș. Având în vedere un asemenea fapt sigur, este înțelept pentru oameni ca să recunoască acum adevărul lui Iehova Dumnezeu. Aceia cari nu fac aceasta, cu siguranță că se vor rătăci din ce în ce mai mult pe calea erorii și minciunii, și vor fi nimiciți din lipsă de viziune. Printr-o procedură de acțiune contrară cuvântului Său, întreaga lume a tras la îndoială adevărul lui Iehova Dumnezeu, și acum este timpul aci ca să se stabilească: ce este adevărul.

Unde este de găsit adevărul neschimbăcios al acestui Dumnezeu? El este de găsit în cartea care are cea mai mare circulație a vreunei cărți în existență, acum în 1.068 limbi, și aceasta este Biblia, sau Sfintele Scripturi. Prin urmare ea este la îndemâna celui mai mare număr de oameni, atât a criticilor cât și a căutătorilor după adevăr. Această răspândire a Scripturilor a fost îndeplinită în ciuda puternicei opoziții religioase. Dumnezeu nu a fost la spatele opoziției religioase, care se împotriva punerii Bibliei în mâinile poporului în limba lor. El nu S'a tenut ca poporul să examineze cuvântul Său tipărit și să controleze ceea ce el spune, precum și să compare cu lucrările și operațiunile Sale. Altfel El nu S'ar fi îngrijit ca cuvintele Sale, profețiile și istoria faptelor Sale trecute, să fie consemnate în darea de seamă, în primul loc, pentru citire și studiu.

Iehova Dumnezeu preia răspunderea pentru Biblie și în mod absolut își leagă numele Său de ea. Deși ea era scrisă de oameni cari au activat ca servii Săi, El este Autorul ei, pentru că El inspiră, dictează și îndrumă scrierea ei. Ea nu era o operă personală sau particulară, ieșită din creierul sau peana oamenilor, cari scriseră multele ei cărți într-o perioadă de peste șasezeci de veacuri, ci era produsă de forța îndrumătoare nevăzută a lui Dumnezeu, care inspiră pe acei scriitori. Aceasta este declarat de către însuși Petru, unul dintre scriitorii Bibliei, care încearcă să zidească încrederea în cuvântul profeției lui Dumnezeu, zicând: „Fiindcă mai întâi de toate, să știți că nicio proorocie din Scriptură nu se tâlcuiește singură. Căci nicio proorocie n'a fost dusă prin voia omului; ci oamenii au vorbit dela Dumnezeu, mânați de spiritul sfânt”. — 2 Petru 1: 20, 21, *Am. Stan. Ver.*

De-a-lungul paginilor acelei cărți inspirate de Dumnezeu, scriitorii ei declară adevărul Său. Psalmistul scrie: „Inviorează, O Iehova, după bunătatea Ta: totalitatea cuvântului Tău este, adevărul; și toate legile Tale cele drepte sunt vecinice”. (Ps. 119: 159, 160, *Am. Stan. Ver.*). Primul scriitor al Bibliei, Moise, zice: „Iehova, un Dumnezeu plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și adevăr”. (Ex. 34: 6, *Am. Stan. Ver.*). Asemenea declarațiuni stau ca niște provocări pentru oamenii cari pun la îndoială adevărul lui Dumnezeu și al cuvântului Său scris. Biblia. Ele

stau ca garanții pentru noi, că Biblia este rigia de măsurat cu care adevărul trebuie să fie măsurat.

Făcând această declarațiune, ne expunem primejdiei de a fi acuzați de idolatrizarea Bibliei, sau *bibliolatrie*, după cum le place unora s'o numească. *Bibliolatrie*, după cum este definită de către un dicționar standard, este „închinarea la Biblie”, sau o „supunere absolută a unei persoane unei grupe a scrierilor sfinte ca depozitara pleneră a spiritului divin și, ca atare, infailibilă și autoritativă.” S'a ridicat acuza că această așa-numită *bibliolatrie* este răspunzătoare pentru împărțirea protestantismului în sute de secte, fiecare pretinzând a avea Biblia ca singurul îndrumător al ei și ca supremă autoritate, și fiecare pretinzând să găsească în Biblie dovada pentru învățăturile ei religioase, forma ei de organizare și modul de procedură. Pentru asemenea motive, Biblia a fost înfierată de către Catolici ca o „carte care provoacă desbinări”.

Ierarchia Romano-Catolică, sub capul ei Papa din cetatea Vaticanului, se ferește de o asemenea aparență a închinării Bibliei. Ea învață că Sfânta Biblie conține unele adevăruri descoperite ale lui Dumnezeu, dar nu toate adevărurile descoperite de sus. Ea învață că organizațiunea religioasă Romano-Catolică este depozitara *deplinei* descoperiri divine, care i-a fost încredințată ei, ca unui învățător viu, continuu, spre a o păzi și explica; și că deaceea ea este învățătorul viu, căruia îi este încredințată întreaga descoperire a lui Dumnezeu, prin urmare ea, prin Papa al ei, este interpretul Sfintei Biblie care conține numai o parte a adevărului descoperit. Deaceea ea susține că nu este obligată să meargă la Biblie pentru dovedirea a orice ce ea învață, dar că tradițiunile ei sunt de egală autoritate cu Biblia sau chiar mai autoritative decât ea; și că, prin urmare, este datorică ei să hotărască pentru sine dacă ea este pe calea dreaptă sau nu, în ce privește Biblia. Deaceea copiii organizațiunii ei, trebuie să meargă la organizațiunea religioasă pentru informațiune și instrucțiune cu privire la Dumnezeu; ei trebuie să privească Biblia numai ca o normă sau standard al adevărului neîndestulător și ne la timp. Și pentru ce neîndestulător și ne la timp? Pentru că, zic ei, Biblia are numai unele și nu toate adevărurile credinței consemnate în ea, și noi nu o putem înțelege de-a-dreptul, ci se cere o mare îndemânare în explicare prin intermediul organizațiunii religioase din Roma, sau cetatea Vaticanului.

Astfel organizațiunea religioasă a Romano-Catolicismului activează ca un cenzor al modului cum înțelege cineva Biblia. Ea ține tare puterea peste cugetul oamenilor, și pretinde a deține o poziție mai presus de orice discuție sau criticism și superioară Bibliei.

Legătura Martorilor lui Iehova de astăzi cu Biblia.

New International Dictionary al lui Webster — a doua ediție, neprescurtată.

La ce acuzație ne expunem? și pentru ce stare religioasă în Catolici această a fi răspunzătoare?

Prin ce învățături și susțineri se ferește Ierarchia Romano-Catolică de o asemenea aparență a închinării Bibliei?

Ce poziție își menține sistemul Romano-Catolic prin această

În ce măsură sunt cunoscuți Martorii lui Iehova a fi ascultători Biblia?

1 Cui să dos oamenii acum dreptate, și pentru ce?
2 Unde este de găsit adevărul lui Dumnezeu? și ce arată lipsa Sa de teamă în a lăsa peopul să se apropie de acesta?
3 Cine este responsabil pentru producerea Bibliei și cum așa?
4 Ce garanție că Biblia este rigia de măsurat prin care să se măsoare adevărul?

este bine cunoscută. Corporațiunea legală, pe care ei o folosesc ca o unealtă sau instrument pentru ducerea la îndeplinire a lucrării în întreaga lume, este cunoscută ca „Watch Tower Bible & Tract Society” (Societatea de Biblie și Tractate Turnul de Veghere). Corporațiunea înrudită, care conduce lucrarea în Britania, este cunoscută ca „International Bible Students Association” (Asociația Internațională a Studenților în Biblie); din care motiv, în anii cari au trecut, Martorii lui Iehova au fost numiți în mod obișnuit: „Studentii Bibliei”. Dela sfârșitul primului Războiu Mondial, în 1918, Martorii lui Iehova au pus deja în circulație cărți (incluiv Biblii), și broșuri în număr de jumătate de miliard, toate explicând Biblia, afară de edițiile bilunare ale revistei *Turnul de Veghere*, care este în mod exclusiv biblică. Preutindeni ei țin conferințe publice precum și studii biblice în casele oamenilor. Biblia este tema lor în mod stăruitor. Când conspiratorii religioși Nazi-Fasciști pentru dominația mondială se răspândeau peste tot, atunci, în ceea ce privește pe Martorii lui Iehova, Biblia intră în activitate subterană (ilegală) împreună cu ei, în țările unde Naziștii și Fasciștii puseseră mâna pe stăpânire. Acum că al doilea Războiu Mondial a trecut și Martorii lui Iehova ies afară din lagărele de concentrare, închisori și din starea subterană, ei continuă cu mai mare hotărâre și îndrăzneală decât oricând înainte în răspândirea informațiunii biblice în casele poporului comun din toate națiunile.

⁸ Făcând aceasta, se arată Martorii lui Iehova prin aceasta vinovați de *bibliolatrie*? Supunerea Bibliei ca dovadă pentru toate învățăturile lor și referindu-se la Biblie pentru autoritate, așează Martorii lui Iehova autoritatea Bibliei este autoritatea lui Christos, da, și peste aceea a lui Iehova, Dumnezeu Cel Prea Înalt însuși? Sunt ei simpli una dintre acele multe secte desbinate ale Protestantismului? Este organizațiunea lor una făcută de oameni, care corespunde sistemului Romano-Catolic pretinzând pentru sine puterea interpretării Scripturilor și a îndrumării absolute a adevăraților credincioși? Aceste întrebări merită răspunsuri.

CE AUTORITATE ARE BIBLIA?

¹⁰ Toți contrarii, religioși și nereligioși, ar dori chiar dela început, să răpească Martorii lui Iehova cea mai importantă armă a lor de argumentare, armă pentru care ei fără deosebire se străduiesc s'o aibă, anume, Biblia. Cum? Intrucât insistă că ei nu trebuie să pună autoritatea ei peste autoritatea lui Christos sau a lui Dumnezeu. Dar noi întrebăm: Dacă noi ne referim la Biblie ca mijloc al nostru de documentare, pentru ce am fi acuzați de punere la o parte a autorității Înaltelor Stăpâniri, Dumnezeu și Christos? Iehova Dumnezeu pretinde că Biblia este proprietatea Sa. El ne-a dat-o pentru un scop, și, cu siguranță, nu spre a fi pusă pe o poliță și dată uitării, ci spre a fi deschisă și consultată în mod regulat, întocmai ca pe un ghid (îndrumător), și ca pe o carte de instrucțiuni.

¹¹ Din ziua de când veracitatea (vrednic de crezare)

⁸ Prin urmare, cari chestiuni merită răspuns cu privire la Martorii lui Iehova?

¹⁰ Cum ar dori contrarii, chiar dela început, să răpească Martorii lui Iehova cea mai mare armă de argumentare a lor?

¹¹ Cum poate fi ilustrat respectul pentru autoritatea unui superior? și cum corespunde aceasta atitudinii Martorilor lui Iehova?

cuvântului lui Dumnezeu și autoritatea legii Sale au fost trase la îndoială în Eden de către marele defăimător, Dumnezeu a dat omului cuvântul Său, care spune despre scopul Său și a lăsat ca aceasta să fie scris. În activitatea guvernelor sau a organizațiilor politice, comerciale și religioase, conducătorii acestora dau instrucțiuni și explicațiuni de preferință în scris. Cu sig. ranță că, atunci, niciun angajat sau funcționar inferior nu poate fi acuzat de punerea la o parte a autorității șefului executiv din cauză că se referă în mod continuu la instrucțiunile scrise și se străduiește să îndeplinească cuvintele și acțiunile sale și să se poarte în armonie cu acestea. Dacă el ține în socoteală numai o parte din acele instrucțiuni scrise și desconsideră restul, atunci batjocurește autoritatea superiorului său. Dar dacă el cercetează și studiază toate instrucțiunile și și le aplică lui însuși ca o înțelegere și purtare dreaptă în națiune sau organizațiune, atunci aceasta ar fi cea mai bună dovadă că el a recunoscut autoritatea șefului executiv. Purtarea Martorilor lui Iehova este exact aceeași față de cuvântul Său, Biblia, pentru a arăta că ei recunosc autoritatea supremă a Celui Prea Înalt, Dumnezeu Cel Prea Înalt lăsa ca servul Său să scrie în cuvântul Său, la Psalmul 119: 105: „Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele și o lumină pe cărarea mea”. De aceea, ca să tragă foloase din lumina acestei „candle” inspirate, ei trebuie să meargă la cuvântul scris al lui Dumnezeu și să umble în conformitate cu acesta.

¹² Niciun religionist, catolic sau protestant, nu va acuza pe Isus Christos că a pus la o parte autoritatea Superiorului Său, Iehova Dumnezeu. Isus, când era pe pământ, recunoscuse că era în subordinea divine. Și astfel zise El aceluia cari îl acuzară de călcarea legii și de neluarea în seamă a autorității lui Dumnezeu: „Eu nu pot face nimic dela Mine însumi: judec după auz; și judecata Mea este dreaptă, pentru că nu caut să fac voia Mea, ci voia Tatălui, care M'a trimis”. Unii cerură dela El un semn, și aceluia El le zise: „Căci M'am pogorit din cer ca să fac nu voia Mea, ci voia Celui ce M'a trimis”. (Ioan 5: 30; 6: 38). De aceea ne este spus să luăm seamă la purtarea lui Isus, în aceste cuvinte: „Să ne uităm țintă la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus, care, pentru bucuria care-I era pusă înainte, a suferit crucea, a disprețuit rușinea, și șade la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu”. (Evrei 12: 2, *Am. Stan. Ver.*). Supunerea lui Isus unei asemenea morți rușinoase precum și înălțarea Sa după aceea la dreapta lui Dumnezeu, pe tronul ceresc, este cel mai puternic argument, spre a arăta că El niciodată nu disprețui, ci totdeauna se supuse autorității lui Iehova Dumnezeu. Deoarece noi privim la El ca la Conducătorul și exemplul perfect pentru calea noastră a credinței, ce a făcut Isus atunci ca, om în timp ce totdeauna arăta asemenea respect față de autoritatea lui Dumnezeu chiar până la capăt?

¹³ Un lucru este peste orice tăgadă. El în mod continuu se referea la Biblie; și Biblia, în zilele Sale pe pământ, consta în Scripturile Ebraice inspirate, dela întâia carte a lui Moise până la profeția lui Maleachi. Nici o organizațiune religioasă Romano-Catolică nu era

¹² Cum e arătat Isus pe pământ prin cuvânt și faptă că El nu o pusă la o parte autoritatea lui Dumnezeu?

¹³ Cum e săvîrit Isus autoritatea lui Dumnezeu în pustie în timpul ispitei?

atunci vie. Înainte, ca Isus să-Şi înceapă serviciul Său public, batjocuritorul autorităţii lui Dumnezeu, Satan Diavolul, veni la El în pustietatea izolată spre a-L ispiti. De trei ori se referi Isus la Biblie ca instrucţiunile Sale scrise de la Dumnezeu, zicând: (1) „Este scris: Omul nu trăieşte numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu”. (2) „Deasemenea este scris: Să nu ispiteşti pe Domnul Dumnezeu tău”. (3) „Pleacă Satano, căci este scris: Domnului, Dumnezeu-lui tău să te închini şi numai Lui să-I slujeşti”. (Mat. 4:4, 7, 10). Aci, Isus Christos, Capul adevăratei biserici a lui Dumnezeu, apelă la cuvântul scris şi cită din el ca norma Sa de conducere. Făcând aşa, înjosea El autoritatea lui Iehova Dumnezeu; şi punea autoritatea Bibliei peste aceea a lui Dumnezeu? Nu; El făcea tocmai contrariul; El înălţa autoritatea lui Dumnezeu, aşa după cum este exprimată prin cuvântul Său de învăţătură scris.

¹⁴ Înălţând pe mai departe cuvântul scris al lui Dumnezeu, Isus scoase afară din templul din Ierusalim pe cei ce făceau acolo afaceri comerciale, şi cită cuvântul lui Dumnezeu, zicând: „Este scris: Casa Mea se va chema o casă de rugăciune, dar voi aţi făcut din ea o peşteră de tâlhari”. Şi după aceea, religioşi păstrători ai tradiţiei erau aceia cari L-au acuzat că trecea peste autoritatea lui Dumnezeu. Isus S'a dus în templu; şi, pe când învăţa norodul, au venit la El preoţii cei mai de seamă şi bătrânii norodului, şi L-au zis: „Cu ce putere faci Tu lucrurile acestea, şi cine Ţi-a dat puterea aceasta?” (Mat. 21:13, 23). Arătând că învăţătura lui Dumnezeu vine prin cuvântul Său scris, inclusiv proorocii evrei, Isus zise acelora cari murmurau împotriva Lui: „In prooroci este scris: Toţi vor fi învăţaţi de Dumnezeu. Aşa că oricine a ascultat pe Tatăl, şi a primit învăţătura Lui, vine la Mine”. Acei evrei cari murmurau, cu siguranţă că nu învăţau despre Tatăl prin conducătorii religioşi observatori de tradiţie, pentru că aceşti conducători nu veniseră la Isus. — Ioan 6:45.

¹⁵ Când Isus veni în oraşul Său natal, El arată oamenilor din oraş autorizaţiunea Sa de la Dumnezeu, în cuvântul Său scris. În sinagogă „I s'a dat cartea proorocului Isaia. Când a deschis-o, a dat peste locul unde era scris: Spiritul Domnului este peste Mine, pentru că M'a uns să vestesc săracilor evanghelia”. (Luca 4:17, 18). Isus nu aşează autoritatea Bibliei peste autoritatea lui Dumnezeu, când zice evreilor necredincioşi: „Să nu credeţi că vă voi învinui înaintea Tatălui; este cine să vă învinuiască: Moise, în care v'aţi pus nădejdea. Căci, dacă aţi crede pe Moise, M'aţi crede şi pe Mine, pentru că el a scris despre Mine. Dar dacă nu credeţi cele scrise de el cum veţi crede cuvintele Mele?” Astfel Isus, cu toată autoritatea Sa, era dispus să stea deoparte, şi să lase chiar cuvântul scris al lui Dumnezeu să stea ca o învinuire împotriva lor. Isus dovedi supunerea Sa faţă de autoritatea lui Dumnezeu, când refuză să se dea îndărăt dela arestare şi moarte, şi zise ucenicilor Săi: „Fiul omului, negreşit, Se duce după cum este scris despre El. Dar vai de omul acela prin care este vândut Fiul omului! În noaptea aceasta

toţi veţi avea un prilej de poticnire; pentru că este scris: „Voi bate Păstorul, şi oile vor fi risipite”. (Marcu 14:21, 27). „Căci vă spun că trebuie să se împlinească cu Mine aceste cuvinte scrise: El a fost pus în numărul celor fărădelege. Şi lucrurile privitoare la Mine, sunt gata să se împlinească”. — Luca 22:37.

¹⁶ După învierea Sa dintre morţi, Isus nu-Şi schimbă atitudinea Sa faţă de Scripturile Ebraice şi nu a scăzut autoritatea lor ca izvor de informaţiune pentru creştini. Citim despre El cum mergea împreună cu doi ucenici spre Emaus, în ziua învierii Sale: „Şi a început de la Moise, şi de la toţi proorocii, şi le-a tâlcuit în toate Scripturile, ce era cu privire la El”. — Luca 24:27.

¹⁷ La apariţia Sa mai târziu, în aceeaşi zi, înaintea apostolilor Săi şi a asociaţilor lor, El le zise: „Iată ce vă spuneam când eram cu voi, că trebuie să se împlinească tot ce este scris despre Mine în legea lui Moise, în prooroci şi în psalmi. Atunci le-a deschis mîntea, ca să înţeleagă Scripturile. Şi le-a zis: „Aşa este scris, şi aşa trebuia să pătîmescă Christos, şi să învieze a treia zi dintre cei morţi”. (Luca 24:44-46). Toată această referinţă continuă la Scripturile Ebraice scrise, nu era o încercare din partea lui Isus, de a pune autoritatea Bibliei peste aceea a lui Iehova Dumnezeu. Dimpotrivă, ea era o dovadă credincioasă a autorităţii lui Dumnezeu, printr'o referinţă îngrijită la cuvântul Său scris al profeţiei şi instrucţiunii. Isus dădea dreptate cuvântului lui Dumnezeu. El îşi ordonă cursul vieţii Sale, pentru că cuvântul lui Dumnezeu să poată fi dovedit adevărat şi prin aceasta justificat. El nu luă o parte din scripturile sacre ale lui Dumnezeu şi să pună la o parte restul, ci cită şi aplică Lui însuşi scripturile din toate părţile Scripturilor Ebraice, aşa cum sunt cuprinse sub titlurile „legea”, „proorocii” şi „psalmii”. Astfel El nu lucră nepotrivit, ci arată că cuvântul lui Dumnezeu e în armonie cu el însuşi şi nu era în contradicţie sau independent.

¹⁸ Pentru asemenea referire conştiinţioasă şi apelare la Biblie, cine este acela care va ridica învinuirea de *bibliolatrie* împotriva lui Isus Christos? Numai Diavolul şi demonii ōi vor face aceasta, Isus, citând în mod repetat şi aderând cu credincioşie la litera cuvântului scris al lui Dumnezeu, nu se închina Bibliei însăşi, ci adora şi servea autoritatea Supremă, pe Iehova Dumnezeu. Făcând aşa, Isus aşează un exemplu pentru toţi urmaşii Săi credincioşi, pentru că El le zise să-L urmeze pe El. Şi urmaşii Săi credincioşi au făcut aşa.

¹⁹ Petru, despre care Ierarhia Romano-Catolică insistă că ar fi fost primul ei Păpă, era renumit pentru referinţele sale la Biblie, pentru îndrumare şi instrucţiune. Scurt după suirea lui Isus la cer, Petru dădu dreptate cuvântului scris al lui Dumnezeu, când zise, referindu-se la trădătorul Iuda: „In cartea Psalmilor este scris: Locuinţa lui să rămână pustie, şi nimeni să nu locuiască în ea! Şi slujba lui s'o ia altul!” (Fapte 1:20, marginală). În ziua de Rusalii, sub inspiraţia spiritului lui Dumnezeu prin Christos, Petru cită profeţiile scrise ale lui Ioel şi David. (Fapte 2:16-21, 25-28, 34, 35). Mai

¹⁴ Cum a înălţat Isus cuvântul lui Dumnezeu faţă de elementul comercial în templu, şi deasemenea şi faţă de Evreii murmurători?

¹⁵ Cum a arătat Isus în Nazaret, respectiv pentru cuvântul scris al lui Dumnezeu, în faţa Evreilor necredincioşi, şi, înaintea de prinderea Sa, în faţa ucenicilor Săi?

¹⁶ ¹⁷ (a) Ce arată că Isus, după învierea Sa, nu Şi-a schimbat atitudinea faţă de cuvântul lui Dumnezeu? (b) Pentru ce nu era aceasta o încercare de a pune autoritatea Bibliei mai presus de aceea a lui Dumnezeu?

¹⁸ Era Isus astfel de acuzat de închinare la Biblie? sau despre ce o dat El un exemplu model?

¹⁹ Cum a urmat Petru în cuvântările sale exemplul lui Isus?

târziu, în templul din Ierusalim, Petru cită scrierile lui Moise și se referă la „toți profeții, dela Samuel și ceilalți, cari au urinat după el, atâția câți au vorbit”. (Fapte 3: 22-25). Prin aceasta Petru luă toate Scripturile Ebraice, dela Moise până la Maleachi. În ziua următoare, Petru, nu dela sine însuși, ci sub inspirația spiritului lui Dumnezeu, făcu o citațiune din Psalmi, Sinedriului evreiesc păstrător de tradiție din Ierusalim. — Fapte 4: 11.

²⁰ În sfârșit, în cele două epistole cari poartă numele său în Biblie, Petru citează din scrierile lui Moise, Isaia, Psalmi, Proverbe și alți. În sprijinul faptei sale, Petru se referă la schimbarea lui Isus la față, în d. cursul cărcia apărură profeții Moise și Ilie. Apoi el adaugă: „Și avem cuvântul proorociei făcut și mai tare; la care bine faceți că luați aminte, ca la o lumină care strălucește într'un loc întunecos, până se va crăpa de ziuă, și va răsară lăccăfărul de dinineastă în inimile voastre. Fiindcă mai întâi de toate, să știți că nicio proorocie din Scriptură nu se tălcuiește singură”. — 2. Petru 1: 19, 20.

²¹ Intocmai ca Petru, toți ceilalți scriitori ai Scripturilor grecești inspirate, au citat din părțile mai vechi ale Bibliei, din Scripturile Ebraice. Ei citau de sute de ori, pentru a dovedi și susține ceea ce scriu. Ei nu se considerau pe ei înșiși ca ușurați de o asemenea trebuință de a face aceasta, după cum nici Christos Isus n'a făcut așa. Și introducându-se îndărăt, înaintea vremii lui Isus și citând din Scripturile Ebraice, ei nu se socotiră pe ei înșiși de a fi pus în o parte autoritatea lui Isus și de a fi pus autoritatea Scripturilor Ebraice înaintea autorității lui Christos. Ei bine, erau ei atunci vinovați de *bibliolatrie* față de cărțile Scripturilor Ebraice? Nicidecum. Dacă propriul respect al lui Christos și referința Sa la aceste scrieri Ebraice inspirate nu erau un caz de idolatrie a Bibliei, atunci urmarea exemplului Său, de către apostolii și ucenicii Săi, în citarea și apelarca la autoritatea Scripturilor Ebraice, nu este nici ea un asemenea lucru. — Fapte 28: 23.

²² Nici în cazul Martorilor lui Iehova nu este aceasta un asemenea caz, al cărora publicațiuni tipărite și cuvântări verbale citează liber și din belșug din Scripturile Grecești inspirate cât și din cele Ebraice. Toate aceste scripturi erau scrise și păstrate pentru cercetarea și folosința noastră. Apostolul inspirat ne spune aceasta în mod deosebit. Trecând pe lângă toate tradițiunile nescrise, Pavel scrie: „Căci creștinul deasemenea nu-și place lui însuși; ci, după cum este scris: *Ocarile celor ce Te ocără: pe Tine; căzură asupra Mea*. Și tot ce a fost scris mai înainte (înainte de Christos), a fost scris pentru învățatura noastră, pentruca, prin răbdarea și prin mângâierea pe care o dau Scripturile, să avem nădejde”. (Rom. 15: 3, 4, *Am. Stan. Ver.*). Cuvântul *scripturi* înseamnă scrieri. După ce citează din Scripturile Ebraice, spunând lucruri cari s'au întâmplat Israelitilor, Pavel face acest comentariu: „Aceste lucruri li s'au întâmplat ca să ne slujească drept pilde și au fost scrise pentru învățatura noastră peste cari au venit sfârșiturile veacurilor”. (1 Cor. 10: 11). Prin urmare, dacă noi am ignora Scripturile pentru noi și dacă am tăgădui

posedarea și studierea acelor Scripturi altora, aceasta ar însemna să ne lipsim pe noi înșine și pe alții de mângâierea și de îndemnul pe cari Scripturile inspirate le dau la acest sfârșit al lumii. Din mila lui Dumnezeu, Martorii lui Iehova niciodată nu vor fi vinovați de o asemenea lipsă. Ei vor continua să răspândească Biblia și să încurajeze și să promoveze studiul Bibliei

TRADIȚII RELIGIOASE

²³ Cu toate acestea, se ridică deodată chestiunea „competenței”. Mai ales Ierarchia Romano-Catolică obiectează că Sfânta Biblie nu este competentă sau nu este îndestulătoare și nu este complectă. Deaceea ea vrea să-și întărească această pretențiune față de noi, anume, ca tradițiile organizațiunii ei religioase, pe care ea o numește „Biserică”, să fie respectate și să fie acceptate ca autoritate egală cu Biblia și ca suplinind ceea ce lipsește Bibliei. Răspunzând chestiunea „Ce este Biblia?” în stil catolic, o broșură a unui binecunoscut preot iezuit zice: „Învățătura bisericii și a exponenților ei recunoscuți (Părinți, Doctori și teologi) din trecut, este o normă competentă (îndestulătoare) dar la timp nepotrivită. Ea este competentă deoarece Biserica este totdeauna depozitara întregului adevăr și administrează acel depozit neatins și nepătat. Dar este nepotrivită, deoarece ea cere mult studiu și cercetări spre a ajunge pe o cale istorică să înțelegem ce învăța Biserica în realitate într'o oarecare epocă în trecut. Această învățatură se numește Tradiție adică, Transmitere și astfel este definită de Cardinalul Gasparri:

„Prin „Tradiție” eu înțeleg acea totalitate de adevăruri descoperite, primite de către apostoli de pe buzele lui Christos însuși, sau spuse lor de Duhul Sfânt, cari au ajuns până la noi, într'o anumită măsură fiind transmise și păstrate în Biserica Catolică prin succesiune neîntreruptă”.

²⁴ Asemenea „tradiție”, pe care Ierarchia susține că o posedă, constă, prin urmare, din învățături, cuvinte și instrucțiuni orale sau verbale ale lui Isus și ale spiritului sfânt, și cari la început erau transmise nescrise, prin succesiune, dela un preot catolic la altul. Ridicând astfel de pretențiuni pentru tradițiile ei religioase, Ierarchia a urmat exact exemplul și practica preoșimii evreiești, care lepădă pe Christos Isus și pe apostolii Săi.

²⁵ Aceia cari practică astăzi religia Evreilor, sau Iudaismul, susțin ceea ce ei numesc astăzi *legea lor orală*: „Căci ei posedă o dublă lege — cea dintâi, legea scrisă, care este raportată în sfințele scripturi; și cea de a doua, legea orală, pe care ei o au numai prin tradiție dela bătrânii lor. Și amândouă acestea, zic ei, le-au fost date prin Moise de pe muntele Sinai, din cari numai prima a fost scrisă, iar cealaltă transmisă până la ei din generație în generație prin tradiția bătrânilor. Ei socotesc, prin urmare, că ambele au aceeași autoritate, ca și când ambele ar avea aceeași origină divină; deaceea ei se simt legați tot atât de mult de cea din urmă ca și de cea dintâi, sau, mai degrabă, mult mai mult; căci legea scrisă este, și ei, în multe locuri obscură (întunecoasă,

²⁰ În mod asemănător, cum a urmat Petru în epistolele sale exemplul lui Isus?

²¹ Cum au urmat ceilalți scriitori ai Scripturilor Grecești exemplul lui Isus, fără ca să bibliolatrizeze Biblia?

²² Ce nu răspesc Martorii lui Iehova cuiva prin citațiunile Scripturale, după Romani 15: 4 și 1 Corinteni 10: 11?

²³ Ce pretențiuni ridică Ierarchia cu privire la „biserică” și tradițiile ei?

²⁴ Prin astfel de pretențiuni pentru tradiție, ei cui exemplu li urmează ei?

²⁵ Ce susțin și practică practicantii Iudaismului în ce privește tradiția?

neclară), sărăcăcioasă și cu lipsuri, și nu le poate servi ca regulă perfectă fără legea orală, care, după ei, conține o complectă, deplină și perfectă interpretare a tot ceea ce este cuprins în cealaltă, suplinește toate lipsurile și rezolvă toate dificultățile ei. Așadar ei nu observă legea scrisă altfel decât în măsura în care ea este explicată și expusă de către legea lor orală. De aceea este un proverb obișnuit printre ei, "că legământul a fost făcut cu ei, nu în baza legii scrise, ci în baza legii orale;" prin urmare ei pun la o parte pe cea dintâiu spre a face loc celei de a doua, și rezolvă întreaga lor RELIGIE după tradițiile lor... — Dean Prideaux, în „The Connection of the History of the Old and New Testament“ (1718).

²⁶ Apostolul Petru ne spune lămurit că Christos Isus a fost pre-umbrat prin Moise și este antitipicul Moise. Deci, Ierarchia susține că Christos Isus dădu o tradiție verbală, nescrisă, spre a fi transmisă mai departe prin organizațiunea ei religioasă. Dacă aceasta este așa, atunci Ierarchia, care ridică o asemenea pretențiune privitor la antitipicul Moise, ar trebui să fie de acord cu rabinii Evrei, că Dumnezeu a dat o lege orală tipicului Moise, spre a fi transmisă mai departe nescrisă, dela o generațiune la alta a preoțimii evreiești. Dar, întrebăm noi, este de acord Ierarchia că o astfel de lege orală tradițională a fost încredințată bătrânilor sau părinților religioși Evrei? Dacă da, acceptă atunci Ierarchia asemenea tradiții ale bătrânilor Evrei, tradiții cari au fost însemnate în Talmudul Evreesc? Le acceptă Ierarchia ca de o egală inspirațiune și autoritate cu Biblia? Dacă Ierarchia face aceasta, atunci ea acceptă tradițiile religioase ale preoțimii Evreiești, care lepădă pe Isus Christos. În ciuda tuturor pretențiilor preoțimii Evreiești, că exista o lege orală, alături de legea scrisă a lui Moise, încă niciunde în cele treizeci și nouă de cărți ale Scripturilor Ebraice, nu se face măcar o simplă mențiune despre o astfel de lege orală, tradițională, sau să o pună pe acelaș picior de egalitate cu cuvântul scris al lui Dumnezeu prin Moise, și cu alți profeți, sau să facă aceasta necesară pentru înțelegerea noastră a cuvântului scris.

²⁷ Christos Isus este Profetul promis, asemenea lui Moise, dar mai mare decât Moise. Pentruce, atunci, tăgăduiește și leapădă Ierarchia o lege orală dela Moise, dar, în acelaș timp, susține o lege orală tradițională și o învățătură ca fiind transmise de Isus și de spiritul sfânt? Cele treizeci și nouă de cărți Ebraice inspirate tac în mod absolut în ceea ce privește o lege orală tradițională, care s'ar cobori dela Moise. Tot așa, deasemenea, cele douăzeci și șapte de cărți ale Scripturilor Grecești, scrise de ucenicii lui Isus Christos, tac și nu fac nici o mențiune sau să ridice vreo pretențiune cu privire la o învățătură orală tradițională și colecția (totalitate) de adevăruri ca venind dela Christos și dela spiritul sfânt. Pentruce asemenea tăcere a apostolilor Săi, dacă o astfel de colecție de adevăruri exista și era de trebuință pentru explicarea Sfintei Biblii scrise? Tăcerea lor unanimă tăgăduiește existența unui astfel de lucru. Ea tăgăduiește că o colecție de adevăruri nescrise

a fost transmisă prin tradiție, dela Christos Isus, sistemului religios Romano-Catolic, și că fără această tradiție Biblia ar fi incompetentă (neindestulătoare). Dar simpla tăcere nu este singura dovadă împotriva tradiției.

²⁸ Poziția lui Isus Christos, Capul bisericii lui Dumnezeu, era împotriva tradiției sau a legii orale nescrise. Ambii apostoli, Matei și ucenicul Marcu, raportează cu grijă cum în mod expres Isus a luat poziție împotriva tradițiilor religioase. Să cităm din Versiunea Catolică a Bibliei Douay: „Atunci niște Farisei și niște cărturari din Ierusalim au venit la Isus și I-au zis: Pentruce calcă ucenicii Tăi datina bătrânilor? Căci nu-și spală mâinile când mănâncă. Drept răspuns Isus le-a zis: Dar voi de ce calcați porunca lui Dumnezeu în folosul datinei voastre? Căci Dumnezeu a zis: Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta; și: Cine va grăi de rău pe tatăl sau pe mama sa, să fie pedepsit negreșit cu moartea. Dar voi ziceți: Cine va zice tatălui său sau mamei sale: Ori cu ce te-ai putea ajuta, I-am închinat lui Dumnezeu, nu mai este ținut să cinstească pe tatăl său sau pe mama sa. Și ați desființat astfel cuvântul lui Dumnezeu în folosul datinei voastre. Fășarnicilor, bine a prorocit Isaia despre voi, când a zis: Norodul acesta se apropie de Mine cu gura și Mă cinstește cu buzele, dar inima lui este departe de Mine. De geaba Mă cinstesc ei, învățând ca învățături niște porunci omenești“. (Mat. 15: 1—9). Citând astfel din profetul Isaia, Isus dovedește că și Isaia era împotriva tradițiilor religioase, deoarece ei călcăra și făcurea nule și fără efect poruncile lui Iehova Dumnezeu.

²⁹ Dacă tradiția și cuvântul scris al lui Dumnezeu ar fi din acelaș Isvor divin, atunci ele ar fi în armonie una cu alta. Dar dacă ele nu sunt de o potrivă, atunci una trebuie să fie dela Dumnezeu și cealaltă dela adversarul sau contradictorul Său. Deoarece Isus declară că tradițiile religioase ale bătrânilor contraziceau legea și poruncile lui Dumnezeu și erau un subterfugiu (loc de refugiu, paravan) spre a ocoli legea lui Dumnezeu, deci tradițiile religioase sunt dovedite a fi dela adversarul lui Dumnezeu, Satan Diavolul, care se folosește de conducătorii religioși. Dacă Isus avertiza pe ucenicii Săi împotriva metodei tradiției orale, atunci, în mod înțeles, El nu întrebuița o asemenea metodă a tradiției orale, în legătură cu biserica al cărei Cap îl făcu Dumnezeu pe El. De aceea, în locul tradiției, noi avem cărțile Scripturilor Grecești creștine, scrise sub inspirația spiritului lui Dumnezeu.

³⁰ Apostolul Pavel ne spune cinstit în ce privește efectele anticreștine ale tradițiilor religioase asupra sa, tradiții cari erau presvouse a fi legea orală transmisă dela Moise la bătrâni sau celor din vechime, Pavel scrie: „Ați auzit, în adevăr, care era purtarea mea de altădată, în religiunea Iudeilor. Cum, adică prigoneam peste măsură de mult biserica lui Dumnezeu, și făceam prăpăd în ea; și cum eram mai înaintat în religiunea Iudeilor decât mulți din neamul meu, de o vârstă cu mine. Eram însuflețit de o râvnă nespuse de mare pentru datinile strămoșești“. (Gal. 1: 13, 14, Douay). Zelul de altă dată al lui Pavel pentru tradițiile strămoșilor săi religioși îl

²⁶ (a) Pentruce ar crede prin urmare Ierarchia într-o lege orală în legătură cu Moise? (b) Ce au de spus Scripturile Ebraice despre o lege orală, tradițională?

²⁷ (a) Dacă tăgăduiește o lege orală dela Moise, ce ar trebui Ierarchia prin urmare, deasemenea să tăgăduiască? (b) Ce au de spus Scripturile Grecești în ce privește o învățătură orală, și ce arată aceasta?

²⁸ Prin ce argument arată Isus poziția Sa față de tradiție?

²⁹ Ce dovedește deosebirea între tradiție și Biblie? și pe care trebuie să o aibe biserica, și pentruce așa?

³⁰ Cum pune Pavel material la dispoziție împotriva tradiției într-o creștină, la Galateni 1: 13, 14?

puse în opoziție față de legea lui Moise, pentru că el puse pe Pavel în opoziție violentă față de Christos Isus. Profetul despre care Moise a scris și căruia îi era o umbră, Pavel scrisese această mărturisire pentru folosul nostru, pentru a pune material la dispoziție împotriva tradiției printre urmașii lui Christos.

⁴¹ Ce tradiții transmise Pavel, el le transmise în scris sub inspirație. Scriind el zice: „Căci am primit de la Domnul ce v'am învățat; și anume că, Domnul Isus, în noaptea în care a fost vândut, a luat pâine. Și, după ce a mulțumit lui Dumnezeu, a frânt-o, și a zis: Luați, mâncați; acesta este trupul Meu”. „V'am învățat înainte de toate, așa cum am primit și eu: că Christos a murit pentru păcatele noastre, după Scripturi”. (1 Cor. 11: 23, 24; 15: 3). Să se observe, că el zice: „după Scripturi”, și nu, după tradiție. În timp ce predica pe Christos Pavel niciodată nu apela la tradițiile strămoșilor săi religioși, ci apela la Scripturi. Avertizând împotriva astorfel de tradiții ale oamenilor religioși, el scrisese: „Luați seama ca nimeni să nu vă fure cu înșelăciune și cu o amăgire deșartă, după datina oamenilor, după învățăturile începătoare ale lumii, și nu după Christos”. — Col. 2: 8, *Doxay*.

⁴² Învățăturile pe cari Pavel le-a primit de la Christos, le-a transmis bisericii în scris. De aceea, la 2 Tesalonițeni 2: 15 și 3: 6, Pavel scrie: „Așa dar, fraților, rămâneți tari, și țineți învățăturile, pe cari le-ați primit fie prin viu grai, fie prin epistola noastră”. „În numele Domnului nostru Isus Christos, vă poruncim, fraților, să vă depărtați de orice frate, care trăiește în neorânduală, și nu după învățăturile, pe cari le-ați primit de la noi”. (1 Cor. 11: 2, *margin.*). În acest fel, asemenea tradiție, pe care Pavel o dădu creștinilor, deveni o parte a cuvântului scris al lui Dumnezeu. Biblia, și ea este cuprinsă în cele patruzeci epistole sau scrisori, pe cari Pavel le scrisese. El ne spune că ea nu este tradiția oamenilor religioși. — Gal. 1: 11—17.

⁴³ Petru acceptă scrierile lui Pavel ca fiind parte din cuvântul scris al lui Dumnezeu, sau Sfintele Scripturi. El zice: „Cum v'a scris și prea iubitul nostru frate Pavel, după înțelepciunea dată lui, ca și în toate epistolele lui, când vorbește despre lucrurile acestea, în ele sunt unele lucruri grele de înțeles, pe cari cei neștiutori și nestatornici le răstălmăcesc și pe celelalte scripturi, spre pierzarea lor. (2 Petru 3: 15, 16). Ierarhia, deci, ar putea să ia notă aci că, tocmai pentru că în Sfintele Scripturi sunt unele lucruri greu de înțeles și pe cari persoanele neștiutoare și nestatornice le-ar răstălmăci spre pierzarea lor, apostolul Petru nu zice că este vătmător ca Scripturile să circule printre oamenii de rând și că trebuie să li se interzică oamenilor să citească și să posede un exemplar pentru ei înșiși. El nu zice că este un păcat pentru oamenii de rând să aibă și să citească un exemplar al Sfintelor Scripturi, Biblia.

ADĂUGAT

⁴⁴ Tradițiile religioase ale oamenilor, sunt, după cum se mărturisește, adăugiri la cuvântul scris al lui Dum-

nezeu. Cuvântul scris era mai întâi, deoarece tradițiile pretind a-l interpreta pe acesta, și de aceea trebuia să fie adăugat. Prin urmare, cuvântul scris este fundamental, de bază, și peste orice contraziție. Deja prin cel dintâi scriitor al Bibliei Moise, este dat avertismentul divin împotriva facerii astorfel de adăugiri la cuvântul scris al lui Dumnezeu, care interzice o lege orală. Dumnezeu zise lui Moise: „Să n'adăugați nimic la cele ce vă poruncesc Eu, și să nu scădeți nimic din ele; ci să păziți poruncile lui Iehova Dumnezeul vostru, așa cum vi le dau Eu”. (Deut. 4: 2, *Am Stan. Ver.*). Tot așa prin ultimul scriitor al Bibliei, apostolul Ioan, același avertisment divin este dat de către Mai Marele Profet Moise: „Mărturisesc oricui aude cuvintele proorociei din cartea aceasta, că dacă va adăuga cineva ceva la ele, Dumnezeu îi va adăuga urgiile scrise în cartea aceasta”. — Apoc. 22: 18.

⁴⁵ Prin urmare, care să fie atitudinea noastră în conflictul dintre cuvântul scris al lui Dumnezeu și tradițiile orale ale părinților religioși? Ce vom alege să primim și să urmăm, acolo unde tradițiile religioase adăugate contrație și anulează, făcând fără efect cuvântul scris? De care parte este pentru noi adevărul? Poziția pe care Martorii lui Iehova o iau, este aceea a lui Christos Isus, Mai Marele Moise, care zise în rugăciune către Iehova Dumnezeu: „Sfințește-i prin adevărul Tău: cuvântul Tău este adevărul”. (Ioan 17: 17). Intocmai ca și Isus noi alegem să dăm dreptate lui Dumnezeu, așa după cum este consemnat negru pe alb în cuvântul Său scris, Biblia. Dar ce-i de făcut dacă întreaga Ierarhie religioasă nu crede în cuvântul scris, ci dă preferință tradițiilor ei religioase ca superioare Bibliei? În acest caz poziția noastră este aceea a apostolului Pavel, care scrisese: „Și ce are a face dacă unii n'au crezut? Necredința lor vă nimici ea credințioșia lui Dumnezeu? Nici-decum! Dimpotrivă, Dumnezeu să fie găsit adevărat și toți oamenii să fie găsiți mincinoși, după cum este scris: „Ca să fii găsit neprăhănit în cuvintele Tale (O Dumnezeu), și să ieși biruitor când vei fi judecat”. (Rom. 3: 3, 4). Noi refuzăm ca să adăugăm tradiții religioase ca trebuincioase și complimentare cuvântului scris al lui Dumnezeu, pentru că noi ținem în minte avertismentul lui Dumnezeu prin omul Său înțelept: „Orice cuvânt al lui Dumnezeu este încercat. El este un scut pentru cei ce se încred în el. N'adăuga nimic la cuvintele Lui, ca să nu te pedepsească, și să fii găsit mincinos”. — Prov. 30: 5, 6.

⁴⁶ Faptul că o organizație religioasă învață o mulțime de tradiții religioase, cari contrație și anulează cuvântul scris al lui Dumnezeu, în loc ca o asemenea organizație religioasă să dovedească a fi „totdeauna depozitara întregului adevăr”, dovedește că ea este depozitara erorilor, a minciunilor și a doctrinelor demonilor. Deoarece organizația religioasă evreiască deveni o astfel de depozitară a tradițiilor religioase a bătrânilor și strămoșilor, Isus zise Ierusalimului în robie religioasă: „Iată, vi se lasă casa pustie”. (Mat. 23: 37, 38; *Doxay*; Gal. 4: 25). Ca purtător de cuvânt al lui Dumnezeu, Isus o lepădă de a mai fi organizația care să depoziteze mai departe adevărurile divine des-

⁴¹ Cum a transmis Pavel tradițiile? și împotriva a ce a avertizat-el?

⁴² Ce deveniri tradițiile transmise de Pavel, și din ce izvor erau ele?

⁴³ Cum a vorbit Petru despre scrierile lui Pavel? și ce ar trebui să-și noteze Ierarhia cu privire la cuvintele lui Petru aci?

⁴⁴ În ce privește Biblia, ce sunt tradițiile religioase? și cum avertizează Moise și Mai Marele Moise împotriva acestora?

⁴⁵ Ce poziție să luăm din conflictul dintre Biblie și tradiție? și cu ce avertisment în vedere?

⁴⁶ Ce dovedesc tradițiile a fi o organizație religioasă? și ce veni asupra Ierusalimului pentru aceasta?

cooperite. Ea nu devine depozitara „credinței, care a fost dată sfinților odată pentru totdeauna”. — Iuda 3.

³⁷ Cuvântul scris al lui Dumnezeu, prin urmare, nu necesită adăugarea de tradiții cari sunt interpretări particulare ale oamenilor și organizațiilor religioase. Nu cu propria noastră autoritate spunem noi că Biblia este încontestabilă fără asemenea tradiții. Apostolul inspirat, Pavel, scrie credinciosului său colaborator, Timotei, în acest scop, zicând: „Din pruncie cunoști Sfintele Scripturi, cari pot să-ți dea înțelepciunea care ducă la mântuire, prin credința în Christos Isus. Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustră, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună”. (2 Tim. 3: 15-17, *Douay*). Dacă tradițiile orale ale oamenilor religioși ar fi fost necesare spre a completa canonul Bibliei, Pavel nu ar fi spus că Sfintele Scripturi inspirate sunt de folos spre a face pe oamenii lui Dumnezeu perfecți în credință și devotament față de Dumnezeu. Aceasta ar fi fost neîndestulător și ar fi lăsat pe omul lui Dumnezeu neperfecționat. Dar având în vedere maturitatea de creștin a lui Timotei, Pavel îl instrui să se ostenească să întrebuințeze Biblia și să o mântuiască drept, zicând: „Caută să te înfățișezi înaintea lui Dumnezeu ca un om încercat, ca un lucrător care n'are, de ce să-i fie rușine, și care împarte drept cuvântul adevărului”. (2 Tim. 2: 15, *Douay*). Toți aceia cari caută să servească pe Dumnezeu ca martori ai Săi, bine fac dacă urmează această instrucțiune credincioasă.

AUTORITATEA INALTELOR STĂPĂNIRI NU VA FI DISPREȚUITĂ

³⁸ În cele din urmă un argument final este îndreptat împotriva noastră de către aceia cari sprijinesc o organizație ecleziastică sau ierarhică. Ei zic: Chiar dacă se înlătură tradițiile religioase, Biblia nu poate fi lăsată fiecărui cititor spre a și-o interpreta singur; noi încă avem trebuință de organizațiunea văzută a celor credincioși ca să activeze ca un „magisterium viu” sau putere de învățare pentru noi, pentru ca să interpreteze Biblia și să ne explice voia lui Dumnezeu din ea. Priviți cum Biblia, lăsată interpretării individuale a fiecăruia, a rezultat în starea de desbinare religioasă a Protestantismului. La aceasta noi zicem: Mulțimea de secte și de culte a Protestantismului, nu este o dovadă că Biblia este o forță de desbinare pentru aceia cari o primesc și o socotesc, și numai pe ea, ca îndestulătoare. Biblia nu este o carte de desbinare, pentru că ea este armonioasă dintr-o scoară în cealaltă și concordă cu ea însăși, în toate cărțile ei canonice. Forța de desbinare dintre religioniștii Catolici și Protestanți ai creștinătății, este tradiția religioasă pe care ei o urmează. Adevărul Bibliei este o putere unificatoare. După ce Christos Isus se rugă: „Sfințește-i în adevărul Tău: cuvântul Tău este adevăr”. El se rugă imediat ca toți cei ce cred în El, aceia cari îl urmau deja atunci, cât și aceia cari îl vor urma încă, să fie făcuți una, după cum El și Tatăl Său ceresc sunt una. (Ioan 17: 17-23). Această unitate creștină trebuie să fie atinsă acum, acum, la acest sfârșit al lumii. Ea a fost atinsă de către Martorii lui Ie-

hova, cari au ieșit afară din lăuntrul și din afara mulțimii de organizații religioase, și cari se unesc acum în serviciul lui Dumnezeu, în ciuda fostelor lor deosebiri religioase.

³⁹ ⁴⁰ Cum este aceasta? Cum este învinsă sau înlăturată, acum, desbinarea provenită din interpretarea individuală a fiecăreia din Sfintele Scripturi? Se întâmplă aceasta pentru că ei sunt uniți în jurul unei organizații umane văzute sau în jurul unui conducător uman văzut? Niciodată! Aceasta se întâmplă pentru că ei recunosc pe Iehova Dumnezeu și pe Christos Isus ca Înaltele Stăpâniri, căroră orice suflet creștin trebuie să le fie supus, din îndemnul cugetului. (Rom. 13: 1). Aceasta se întâmplă pentru că ei recunosc pe Iehova Dumnezeu ca pe singurul Dumnezeu adevărat și viu, Cel Prea Înalt sau Cel Suprem, și pe Christos Isus ca Rege uns și Serv al Său, pe care Iehova L-a numit ca să fie Conducător și Comandant al popoarelor. (Isa. 42: 1; 55: 3, 4; Mat. 12: 18; Fapte 13: 34). Aceasta se întâmplă, deasemenea, pentru că ei recunosc pe Iehova Dumnezeu ca Învățătorul cel viu, totdeauna prezent, al bisericii Sale de pe pământ, și că El învață „biserica lui Dumnezeu” prin Capul ei, Christos Isus. — Isa. 54: 13; Ioan 6: 45. De aceea Martorii lui Iehova nu pretind că biserica ar fi ceea ce Ierarhia religioasă pretinde a fi organizațiunea ei religioasă, anume, singura deținătoare a magisterium-ului sau a oficiului de învățământ și de aceea „Custodele și Interpretul numit de Dumnezeu, al Bibliei”, și al cărei „Oficiu de îndrumare infailibilă ar fi de prisos, dacă fiecare individual ar putea interpreta Biblia pentru sine”. Mai degrabă decât să primească această tradiție religioasă a Ierarhiei, aceia cari recunosc înalta autoritate a lui Iehova Dumnezeu și a lui Christos Isus, vor primi declarația inspirată și infailibilă a apostolului către Timotei, cu privire la biserică. Aceasta sună: „Să știi cum trebuie să te porți în casa lui Dumnezeu, care este biserica Dumnezeului celui viu, stâlpul și temelie adevărului”. — 1 Tim. 3: 15, *Douay*.

⁴¹ Prin urmare, întocmai ca un stâlp, biserica viului Dumnezeu Iehova, trebuie să stea tare și să desfășure adevărul, adevăr care, după cum zicea Isus, este cuvântul lui Dumnezeu. Ea trebuie să fie un semn și mărturie pentru adevărul lui Dumnezeu. (Isa. 19: 19, 20). Ea, biserica lui Dumnezeu, trebuie să susțină și să dea sprijin adevărului cuvântului Său, și nu să fie depozitara tradițiilor religioase ale oamenilor. Ea nu este învățătoarea servilor și martorilor lui Dumnezeu, ci privește la Dumnezeu ca Învățător al lor prin Christos Isus. Cu privire la aceasta este scris: „Și toți copiii tăi vor fi învățați de Iehova”. (Isa. 54: 13, A. S. V.; Ioan 6: 45). Ea recunoaște aranjamentul-divin, așa cum este declarat de către apostolul Pavel: „Christos este Capul oricărui bărbat; bărbatul este capul femeii, și Dumnezeu este capul lui Christos”. (1 Cor. 11: 3). „Căci bărbatul este capul nevestei, după cum și Christos este capul bi-

* Cardinalul Gibbons, în *Credința Părinților noștri*, capitoul VIII.

³⁷ Scriind lui Timotei, cum arată Pavel că tradițiile religioase nu erau de trebuință pentru completarea Bibliei?

³⁸ Pentru ce nu este Biblia o carte de desbinare? și prin ce cari sprijinitori ai Bibliei s'au fost efinsă unitatea creștină?

³⁹ Prin unirea în jurul unei organizații umane sau conducător uman, sau prin ce a fost învinsă desbinarea provenită din interpretarea particulară?

⁴⁰ Ce susține Ierarhia cu privire la organizațiunea ei religioasă dar ce zice Pavel cu privire la biserica lui Dumnezeu?

⁴¹ (a) Cum este biserica „stâlpul și temelie adevărului”? (b) Pentru ce nu și asumă biserica pretențiunea de a fi învățătorul?

sericii, El, Mântuitorul trupului. Și după cum biserica este supusă lui Christos, tot așa să fie și nevestele". (Ef. 5:23, 24). „Femeia să învețe în tăcere, cu toată supunerea. Femeii nu-i dau voie să învețe pe alții, nici să se ridice mai presus de bărbat (să uzurpe autoritatea bărbatului, trad. engl.), ci să stea în tăcere". (1 Tim. 2:11,12). Deaceia adevărata biserică, care devine mireasa lui Christos, nu încearcă să uzurpe (să se ridice mai presus) autoritatea lui Christos Isus, Capul ei, prin susținerea de a fi învățătoarea infailibilă a membrilor ei. Ea se închină cu umilință lui Christos Isus, ca Învățătorul ei viu, totdeauna prezent, sub Dumnezeu, Capul tuturor. Ea învață cu mulțumire dela El. Ea urăște atitudinea de-a-dreptul îndrăzneată, luată de Ierarchia religioasă și de capul ei pontifical văzut.

⁴² Adevărata biserică, cu deplină mulțumire, recunoaște darul lui Dumnezeu prin Christos dat ei, anume, apostoli, profeți, evangheliști, păstori, și învățători, „pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Christos, până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu". (Ef. 4:7-13). Fiecare din priveghetorii (episkopoi) ei, este sfătuit „să se țină de cuvântul adevărat, care este potrivit cu învățătura, pentruca să fie în stare să sfătuiască în învățătura sănătoasă, și să înfrunte pe potrivnici". (Tit. 1:7-9). Și servii (diakonoii) ei trebuie totdeauna „să păstreze taina credinței într'un cuget curat". (1 Tim. 3:8, 9). Dar chiar dacă biserica este prevăzută cu asemenea instrumente umane, ea privește mai presus de ei, la Capul ei, Christos Isus, și prin El, la Puterea Supremă, Iehova, Marele Învățător. Astfel, în timp ce recunoaște autoritatea Bibliei, și în timp ce o recunoaște ca singura Carte de autoritate, ea recunoaște și se supune, în același timp, autorității supreme a lui Iehova Dumnezeu. Ea recunoaște deasemenea autoritatea reprezentativă a lui Christos Isus, Servul Principal al lui Dumnezeu. Ea știe că Dumnezeu este Acela care dă autoritate Bibliei; și deaceia ea privește la El ca la Interpretul infailibil al Bibliei, al cărei Autor este El. Biblia, astfel interpretată de El prin Christos Isus, este aceea care este astăzi „candelă pentru picioarele mele, și luminează pe cărarea mea". — Ps. 119:105.

⁴³ Zilele din urmă ale bisericii pe pământ, la acest sfârșit al lumii, cad în acea perioadă a istoriei umane, când Iehova Dumnezeu se leagă prin propriul Său cuvânt, spre a dovedi că El este adevărat. El dă dovada prin împlinirea Bibliei și a profețiilor ei, și astfel se îngrijește de interpretare oficială a ei. Apoi spiritul sfânt

al lui Iehova desvăluiește o asemenea interpretare în Biblia împlinită. Prin acceptarea acestei interpretări, adevărata biserică se pune la adăpost împotriva interpretării particulare, individuale. Astfel ea astăzi, ca Israelul lui Dumnezeu, pe care El l-a strâns într'o unitate în organizațiunea Sa teocratică, știe că Dumnezeu s'a dovedit credincios față de cuvântul Său. Despre aceasta este scris: „Și vor ști că Eu sunt Iehova, Dumnezeul lor, care-i lăsasem să fie luați prînși de războiu între neamuri, și care-i strâng iarăși în țara lor (a organizațiunii teocratice), nu voi mai lăsa pe nici unul din ei acolo și nu le voi mai ascunde Fața Mea, căci voi turna spiritul Meu peste casa lui Israel, zice Domnul Iehova". — Ezech. 39:28, 29, *Am. Stan. Ver.*

⁴⁴ În bătălia care se apropie a Armaghedonului, între organizațiunea Sa universală și organizațiunea mondială a lui Satan, Iehova, prin Christos Isus, va dovedi pe mai departe că El este adevărat. El va da interpretarea oficială cuvântului Său scris prin împlinirea lui, și prin aceasta face chiar și pe dușmanii Săi să vadă că „Cuvântul Tău este adevăr". El va face aceasta întrucât va lăsa mânia Sa de mult timp prezisă împotriva lor, să nimicească întreaga organizațiune a lui Satan, politică, comercială, religioasă și demonică. În același timp El va elibera pe toți aceia cari țin tare la cuvântul Său și cari sprijinesc autoritatea Sa supremă și suveranitatea Sa universală. Atunci, la biruința Sa pentru adevăr și dreptate, toți oamenii de bine din toate națiunile pământului vor fi plini de o bucurie care nu se poate exprima, și vor cunoaște pe Iehova, ca niciodată înainte, că Dumnezeu al adevărului. După cum este scris în propriul Său cuvânt în ce privește rezultatele războiului final al Armaghedonului: „Imi voi arăta astfel mărimea și sfințenia, Mă voi face cunoscut înaintea mulțimii neamurilor, și vor ști că Eu sunt Iehova". — Ezech. 38:23, *Am. Stan. Ver.*

⁴⁵ Noi deci declarăm și mărturisim în mod public că Iehova Dumnezeu, prin Christos Isus, este Autoritatea Supremă, Învățătorul cel viu al bisericii Sale de martori, și Interpretul infailibil al cuvântului Său al adevărului. În această zi a deciziei între adevărul Bibliei și eroarea religioasă, între cuvântul scris al lui Dumnezeu și tradițiile contradictorii ale oamenilor religioși, noi admitem adevărul, da, întreg adevărul, și ne supunem lui Iehova Dumnezeu și Christosului Său. Cu plinătatea convingerii ne aliniem cu apostolul inspirat, care zicea: „Să fie găsit Dumnezeu adevărat". — Rom. 3:4, *Rotherham.*

Watchtower din 1 Noembrie 1946

⁴² (a) Ce dar al lui Dumnezeu prin Christos recunoaște plină de mulțumire? (b) Unde privește ea pentru învățatură și interpretare?

⁴³ (a) Cum s'a făcut îngrijire pentru interpretare oficială? (b) Cum știe biserica astăzi că Dumnezeu s'a dovedit credincios față de cuvântul Său?

⁴⁴ Cum se va îngriji El de interpretare pe mai departe în Armaghedon? și cine vor ști apoi că El este Dumnezeul adevărului?

⁴⁵ În această controversă, ce declarație și mărturisire publică facem noi?

A I C U I M A R T O R I ?

„Iată ce zice Celce este Amin, Martorul credincios și adevărat, începutul zidirii lui Dumnezeu. — Apoc. 3:14.

IEHOVA Dumnezeu, dela facerea ciului, în niciun timp „nu s'a lăsat fără mărturie”, cum au declarat cei doi lucrători misionari, Barnaba și Pavel, cu o ocazie, când în mod greșit au fost priviți ca zei, cari s'au pogorit pe pământ în chip omenesc. În loc ca să se lase adorați de către asiaticii păgâni din Listra, cari în astfel de mod nu i-au cunoscut, Barnaba și Pavel au preferat să pună mărturie despre 'Dumnezeul cel viu, care a făcut cerul, pământul și marea, și tot ce este în ele'. (Fapte 14: 15-17). Așa ni se prezintă prin cuvintele și faptele lor două lucruri înaintea ochilor: 1) Iehova Dumnezeu, Creatorul, a pus mărturie despre divinitatea Sa prin binele pe care l-a făcut, prin faptul că a dat oamenilor ploaie și timpuri roditoare și binecuvântări materiale; și 2) a pus să se înfățișeze pentru Sine printre oamenii de pe pământ, martori vii, înțelepți, cari au dat mărturie pentru El.

² Cineva ar trebui să fie într'adevăr foarte cu idei preconcepute, dacă ar voi să tăgăduiască, că Barnaba și Pavel cel puțin cu ocazia aceasta au fost martori pentru Iehova; pentru că ei au pus mărturie pentru Acela, despre care profetul Ieremia a declarat cu curaj: „Dar Iehova este Dumnezeu cu adevărat (Domnul este Dumnezeu adevărat, *Allioli*), este un Dumnezeu viu și un Impărat vecinic. El a făcut pământul prin puterea Lui, a înălțat lumea prin înțelepciunea Lui, a întins cerurile prin priceperea Lui”. (Ier. 10: 10-12). Ceea ce li s'a întâmplat lui Barnaba și Pavel în anul 46 d. Chr., așa dar mai înainte de aceasta cu nouăsprezece sute de ani; și acum se pune în public întrebarea foarte contestată: Există într'adevăr în zilele noastre pe pământ martori vii, cu judecată pentru Iehova, cari poartă cuvântul? Nu trebuie să se numească creștinii mai curând în mod principal martori pentru Isus Christos și prin urmare „martori ai lui Isus”?

³ Religioniștii zilelor noastre au adus cu violență învinuirea, că încercarea de a fi acum un martor pentru Iehova Dumnezeu, însemnează o dejosire a lui Christos; ea înseamnă „a descreștiniza creștinismul”. Fiecărui creștin care se străduiește să fie un astfel de martor, respectivii îi zic: 'Nu știți, că creștinii n'au fost numiți niciodată martori ai lui Iehova, și că Isus Christos a zis ucenicilor Săi: „Și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudea, în Samaria, și până la marginile pământului” (Fapte 1: 8). Unde a fost citat vreodată numele Iehova de către Christos și ucenicii Săi? Și unde se găsește numele Iehova în scrierile inspirate ale ucenicilor lui Isus, începând cu evanghelia după Matei până la Apocalipsul lui Ioan? N'a spus oare Isus, că trebuie „Să se propovăduiască tuturor neamurilor, în Numele Lui, pocăința și iertarea păcatelor, începând din Ierusalim. Voi sunteți martori ai acestor lucruri”? Și nu știți, că ucenicii Săi au vorbit despre aceasta ca despre „evanghelia lui Isus Christos” și „evanghelia slăvei lui Christos”? Nu știți despre cerința finală, că „în Numele lui Isus, să se plece orice genunchi al celor din ceruri,

de pe pământ și de sub pământ, și orice limbă să mărturisească, spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Christos este Domnul”? (Luca 24: 47, 48; Marcu 1: 1; 2 Cor. 4: 4; 10: 14; Filip. 2: 10, 11). Cu o astfel de punere de întrebări religioniștii urmăresc clar scopul să dovedească că niciun creștin nu este numit sau impunit să fie un martor al Aceluia, al cărui „nume singur al lui se numește Iehova” (spre a cita Psalmul 83:19 după B. Zürcher din 1903), și că este arogant și necreștinesc de a te numi astăzi un „martor al lui Iehova” și de a fi cunoscut ca unul ca acesta.

⁴ Că în creștinătate se poticesc de numele „martorii lui Iehova”, se înțelege dela sine. De asemenea este un fapt tragic, că Iudeii sau Izraeliții trupești în cele nouăsprezece sute de ani trecți, și mai mult încă dela ridicarea fascismului și nazismului, au fost groaznic persecutați de către creștini pretinși, dar aceasta nu pentru că ar li purtat numele în chestiune. Aceia, cari în cei cincisprezece ani din urmă au fost cunoscuți sub numele amintit, sunt creștini; și acești creștini făcu de cunoscut așa, sunt urțiți între toate națiunile, și sunt prigoniți în toată creștinătatea, pentru că poartă numele acesta și — pentru că să nu-l poartă fără folos — se străduiesc să-și aducă viața în armonie cu el. Faptul că presupușii creștini aduc o astfel de persecuție asupra lor nu se unește cu aceea ce Biblia învață ca „creștinism”. Un astfel de mod de a lucra prin urmare nu poate fi inspirat de întemeietorul creștinismului, Christos Isus însuși, ci trebuie să vină dela potrivnicul Său, dela Satan Diavolul. Așa se întreabă pe drept, dacă această persecutare dela potrivnicul și dela slugile sale religioase, nu se face de aceea pentru a speria și a opri pe alții, ca să se facă martori ai Dumnezeului celui mai înalt, și mai departe pentru a nimici pe aceia, cari poartă deja acest nume. Răspunsul la această întrebare este atât de clar, că noi prin aceasta nu trebuie să ne lăsăm mai departe abătuți dela aceea, de a privi cu mare atenție și de a răspunde la întrebările, cari sunt puse ca obiecțiuni din partea religioniștilor împotriva purtătorilor acestui nume.

⁵ Pentru a sprijini concluzia lor, că creștinii ar trebui să fie martorii lui Christos în loc de martorii lui Iehova și Christos ar trebui să ia acum la ei locul întâi înaintea lui Dumnezeu, religioniștii fac următoarele: ei arată de câte ori au întrebunțat scriitorii creștini inspirați cuvântul Dumnezeu în comparație cu Christos și Isus. 'Vedeți', zic ei, de câte sute de ori se află în „Testamentul Nou” cuvintele Isus și Christos. Este așa, adăugă ei, că în textul grecesc al scrisorii lui Pavel către Filipeni cuvântul Christos se găsește de 37 de ori, pe când cuvântul Dumnezeu numai de 23 de ori. Toate acestea sună cu mult efect, atâta timp cât nu cercetăm chestiunea mai deaproape, și anume, întrebunțând metoda de calculare și de dovedire adoptată de către religioniști.

⁶ Cele de mai sus pot să fie într'adevăr așa, în cât

² În cari două feluri nu s'a lăsat Dumnezeu fără mărturie?

³ Cum știm noi ai cui martori au fost Pavel și Barnaba? și care întrebare în legătură cu aceasta este tăgăduită astăzi?

⁴ Cari întrebări li se pun martorilor lui Iehova astăzi de către religioniști ca obiecțiuni? și cu ce scop?

⁴ Cari oameni au fost prigoniți ca purtători ai acestui nume? Dela cine a pomenit această prigoniire, și în ce scop s'a făcut?

⁵ La ce comparație îndrumază contrarii pentru a sprijini concluzia lor?

⁶ La ce rezultat se ajunge, dacă se compară cele trei epistole ale lui Ioan și Apocalipsa? și ce al cui martor s'a dovedit Ioan?

privește scrisoarea către Filipeni, dar aceasta nu dovedește nimic pentru celelalte cărți ale Bibliei. Să luăm scrierile apostolului Ioan. Intre ucenicii lui Isus acesta a fost cel mai apropiat de Domnul. Cu toate acestea Ioan întrebuințează în cele trei epistole ale sale amândouă cuvintele *Christos* și *Isus* numai de câte 14 ori, laolaltă deci de 28 de ori, pe când cuvântul *Dumnezeu* de 67 de ori. În epistola sa a treia el nu amintește de fapt pe *Christos* sau pe *Isus* sau pe *Fiul*, nici o singură dată, dar întrebuințează cuvântul *Dumnezeu* de trei ori. Și în ultima carte a Bibliei în Apocalips, descoperirea pe care a primit-o Ioan printr'un inger dela *Isus Christos*, cuvântul *Isus* se află numai de 14 ori, *Christos* numai de 11 ori și *Mielul* de 29 de ori, toate laolaltă de 54 de ori, pe când cuvântul *Dumnezeu* în textul grecesc al Apocalipsului apare de 99 de ori, fie numai el singur sau în expresii ca „Domnul, Dumnezeu, Cel Atotputernic”. Având în fața ochilor această comparație de cifre (numere), întrebăm: al cui martor a fost acest Ioan, care în acel timp a mai fost în viciață, ca ultimul dintre cei doisprezece apostoli? El a fost înainte de toate martorul lui Dumnezeu.

Dacă numărăm de câte ori vin în întreg așa zisul „Noul Testament” cuvintele *Isus* și *Christos* în comparație cu cuvintele cari se referă la Iehova *Dumnezeu, Domnul* și *Tatăl*, rezultă după întrebuințarea de cuvinte prin comparație în textul grecesc * lista următoare:

* Conform Concordance of the Greek Testament, de Moultou și Geden (1897).

18. Ce comparație se face din cauza aceasta, de câte ori se găsește anumite nume și titluri? și ai cui martori au fost scriitorii inspirăți?

<i>Isus</i> (singur), în cele patru evanghelii	de 560 de ori
Dela Faptele Apostolilor până la Apocalips	de 82
<i>Christos</i> (singur), în cele patru evanghelii	de 46
Dela Faptele Apostolilor până la Apocalips	de 247
Domn (singur), privitor la Isus în evanghelii	de 129
Dela Faptele Apostolilor până la Apocalips	de 118
Domnul Isus	de 129
Isus Christos	de 151
<i>Christos Isus</i> , numai dela Faptele Apostolilor până la Filimon	de 107
<i>Dumnezeu</i> , în Ioan 1:1 și 20:28, precum și Evrei 1:8	de 3
<i>Mesia</i>	de 2
Fiul omului	de 84
Fiul lui Dumnezeu	de 79
Fiul lui Avraam, fiul lui David	de 20
Numărul total al acestor douăsprezece feluri de referire la Isus	1757 de ori

<i>Dumnezeu</i> , unde se înțelege Iehova, în evanghelii	de 307 de ori
Dela Faptele Apostolilor până la Apocalips	de 1012
Domnul, unde se înțelege Iehova	de 275
Tatăl, referindu-se la Iehova	de 260
Numărul total al acestor trei feluri de referire la Iehova	1854 de ori

(Urmare în numărul viitor)

„COPIII ÎN VREMEA SFÂRȘITULUI”

„Cine adoră pe Cel Vecinic, are o temelie tare pentru încredere; chiar și copiii lui câștigă siguranță”.

Prov. 14:26, Moșfati.

(Urmare din numărul trecut)

22 Unde duce dacă binele unui copil este neglijat și din indiferență este lăsat să meargă pe calea sa nechibzuită, fără ca să simtă niciodată durerea unei muștrări sau a unei dojeni? Și aici ne vorbește vocea înțelepciunii divine și recomandă: „Nuiaua și certarea dau înțelepciune, dar copilul lăsat de capul lui face rușine mamei sale. Pedepsește-ți fiul, și el îți va da odihnă, și îți va aduce desfătare sufletului”. (Prov. 29:15, 17). Fiii și fiucele, cari nu sunt muștrați și în faptele lor nu primesc îndrumare din partea tatălui sau a mamei, vor face multă grijă și întristare inimii sau minții celor ce i-au făcut. Dacă copilul nu primește înțelepciunea cerească și teocratică prin întrebuințarea înțeleaptă a nuiei și a muștrării, atunci până la urmă va aduce rușine peste mama sa, care l-a născut în lume. Este neînțelept de a nu lua în seamă, ceea ce în Proverbe este exprimat atât de bine: „Copilul lasă să se vadă încă din faptele lui dacă purtarea lui va fi curată și fără prihană”. Adică: „Chiar și un copil lasă să se vadă din faptele lui, după cum sunt ele, dacă purtarea lui este necinstită sau dreaptă”. (Prov. 20:11, O trad. amer.). Părinții deci trebuie să știe când are lipsă copilul de muștrare; dacă se renunță la aceasta, oamenii vor afla

22 Cum cade asupra părinților dacă nu fac pe copiii lor să simtă durerea „nuiei” sau a dojenirii?

despre ce copil este vorba; și ceea ce este cunoscut apoi de toată lumea este o rușine pentru tatăl sau mama copilului.

23 Deoarece un copil face rușine mamei sale dacă este lăsat de capul lui și este lăsat să-și urmeze ideile sale de care este legată prostia sau nechibzuința, părinții să facă ei înșiși planurile pentru copil. Cu această ocazie ei nu vor avea în vedere, ca copilul lor în viciață aceasta să aibă succes în fel lumesc, ci ca în mijlocul lumii acesteia să servească credincios pe Iehova Dumnezeu și să primească la urmă aprobarea Sa, pentruca să se bucure de viciață în pace și fericire în lumea nouă dreaptă sub domnia regală a lui Dumnezeu. Dacă un tată în privința aceasta își face datoria curată, atunci va croi în felul acesta celui procreat de el calea pentru binecuvântări viitoare, după cum este scris: „Cel neprihănit umblă în neprihănirea lui; fericite de copiii lui după el!”. (Prov. 20:7). Spre a avea un exemplu din viciață practic pentru adevărul acestui proverb, nu trebuie să ne gândim decât la Iov și la cei zece copii fermecători ai săi, pe cari i-a născut, după ce neprihănirea sa a fost pusă la o încercare groaznică.

23 Cum trebuie să facă părinții planuri pentru copiii lor, și pentru ce?

CREȘTERE

²⁴ În legătură cu facerea planurilor trebuie cugetat la educarea pe care o amintește apostolul în Efeseni 6:4. *Educație înseamnă creșterea copiilor, disciplină, învățatură, instruire*; și apostolul zice părinților și mai clar, că o astfel de educație și învățatura care o sprijinește trebuie să se facă după felul „Domnului”. Prin aceasta se arată la ceva altceva, decât ca unui copil să i se dea într-o școală publică sau particulară cea creștere și instruire, pe care o oferă școlile lumesti. Creșterea cuprinde prin urmare ceva mai mult decât numai învățatură spirituală despre Dumnezeu Domnul și împărăția Sa. Ea cuprinde școlarea copiilor pentru serviciul lui Dumnezeu. În acest scop firește copiii trebuie învățați despre aceea, ce stă scris în cuvântul lui Dumnezeu. Cuvântul lui Dumnezeu ne dă lămurire despre scopul unei astfel de învățături; și copiii doresc să cunoască motivele pentru toate. Dacă mintea lor doritoare de cunoștință poate primi motivări, dovediri satisfăcătoare, atunci vor fi mai dispuși să conlucreze, pentru că atunci au pricepere pentru aceasta. De aceea ei trebuie nutriți cu laptele cuvântului lui Dumnezeu, întocmai ca oamenii mari, cari sunt noi și tineri în adevăr.

²⁵ Apostolul Petru a zis: „Dar Cuvântul Domnului rămâne în veac. Și acesta este Cuvântul, care v'a fost propovăduit prin Evanghelie. Lepădați dar orice răutate, orice vicleșug, orice fel de prefăcătorie, de pizmă și de clevetire; și, ca niște prunci născuți de curând, să doriți laptele duhovnicesc și curat (B. engl.: laptele înțelept și nefalsificat al Cuvântului), pentru că prin el să creșteți spre mântuire, dacă ați gustat în adevăr că bun este Domnul”. (1 Petru 1:25; 2:1-3). Aceasta nu înseamnă, că laptele spiritual vine dintr-o ediție de Biblie simplificată, care a fost scrisă din nou anume pentru copii. Mai curând înseamnă, a explica din Cuvântul lui Dumnezeu în mod simplu lucruri, pe cari copilul după capacitatea sa de pricepere spirituală le poate înțelege și și le poate însuși. În felul acesta a fost crescut tânărul Timotei de mama sa iudeică Eunice și de bunica sa Lois în învățatura Domnului. Apostolul Pavel îi aduce aminte de aceasta lui Timotei și îi scrie: „Îmi aduc aminte de credința ta neprefăcută, care s'a sălășluit întâi în bunica ta Lois și în mama ta Eunice, și sunt încredințat că și în ține. Tu să rămâi în lucrurile, pe cari le-ai învățat și de cari ești deplin încredințat, căci știi dela cine le-ai învățat: din pruncie cunoști Sfintele Scripturi, cari pot să-ți dea înlepciunea care duce la mântuire, prin credința în Christos Isus. Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustră, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună” (2 Tim. 1:5, 3:14-17).

²⁶ O ediție simplificată, scrisă din nou a scrierilor ebraice n'ar fi inspirată divin și n'ar fi fost suficientă să aducă pe omul lui Dumnezeu în credință la maturitate și să-l echipeze pentru toate lucrările bune în serviciul lui Dumnezeu. Tânărul Timotei n'a fost învățat de mama sa credincioasă cu ajutorul unei astfel de Biblii simplificată pentru copii.

²⁴ Ce înseamnă și cuprinde „creșterea”?

²⁵ Ce înseamnă nutrirea cu „laptele cuvântului”? și cum a fost nutrit Timotei în felul acesta?

²⁶ Pentru ce n'a fost învățat Timotei cu ajutorul unei Biblii simplificate, scrisă din nou?

²⁷ Eunice și Lois au citit în scrierile ebraice, în Ecl. 12:1, îndemnul: „Adu-ți aminte de Făcătorul tău în zilele tinereții tale”. Când au citit aceasta, au știut că fiului lor Timotei nu i-a căzut toată răspunderea. Ele au știut că au trebuit să-i aducă aminte de Iehova Dumnezeu: căci tatăl lui Timotei a fost un grec neconvertit, un păgân. (Fapte 17:1-3). Ele au știut că au trebuit să-l învețe despre scrierile ebraice și despre aceea, în ce măsură s'au făcut acestea de înțeles creștinilor, și că din cauza lui au trebuit să facă planuri, pentru că el să activeze în mod drept în direcție creștină. Ele nu l-au condus la cărțile de știință omenească, numită în chip fals știință, de care fel de cărți erau multe în timpul acela. Ele au știut, că Ecclesiastul în capitolul al doisprezecelea al cărții sale scrie mai departe la urmă: „Incolo, fiule, ia învățatura din aceste lucruri; dacă ai voi să faci o mulțime de cărți, să știi că n'ai mai isprăvi (trad. amer. facerea de cărți multe nu mai are sfârșit), și multă învățatură (a acestor cărți) are șeste trupul. Să ascultăm dar încheierea tuturor învățăturilor: Trebuie-te de Dumnezeu și păzește poruncile Lui. Aceasta este datoria oricărui om; Căci Dumnezeu va aduce orice faptă la judecată, și judecata aceasta se va face cu privire la tot ce este ascuns; fie bine, fie rău”. (Ecl. 12:12, 13). De aceea au luat parte Eunice și Lois împreună să crească pe Timotei conform învățăturilor pe cari le-au găsit scrise în cuvântul lui Dumnezeu; acest fel de a lucra a făcut pe Timotei să se teamă de Dumnezeu și să țină poruncile Sale. Așa natural a fost adus pe calea vieții prin Christos Isus și a fost făcut înțelept pentru câștigarea mântuirii. Din cauza acestei creșteri de copii Eunice și Lois au fost privilegiate ca niște femei virtuoză și au fost laudate de Timotei ca fericite din cauza aceasta (Prov. 31:10, 28).

EXEMPLU ȘI MOD DE A LUCRA PĂRINTESC

²⁸ Copiii văd pe cei mari în libertatea lor și în ținuta lor sigură, și mintea lor este ocupată totdeauna cu aceea, de a fi odată mare și de a se bucura ca și ei de privilegiile lor. De aceea pot fi învățați foarte bine cum pot pune la o parte felul copilăresc, vorbele copilărești, judecata copilărească și cugetul copilăresc. (1 Cor. 13:11). Cu această ocazie trebuie să te folosești de tendința puternică a copiilor de a imita. Până și Isus a mărturisit plăcerea lor de a imita, prin faptul că a zis către acea generație iudeie, care a refuzat o conlucrare cu servii lui Dumnezeu, cuvintele: „Cu cine voi asemăna neamul acesta de oameni? Seamănă cu niște copilași, cari sed în piețe, și strigă la tovarășii lor: V'am cântat din fluier, și n'ati jucat; v'am cântat de jale, și nu v'ati tânguit”. (Mat. 11:16, 17). Dacă tinerii membri ai familiei respectă pe tatăl și pe mama lor, îi vor imita în serviciul lor pentru Dumnezeu și se vor lăsa bucuroși învățați de ei în serviciul practic pentru Dumnezeu. Ei vor cinsti un astfel de serviciu și îl vor stima foarte mult, pentru că tatăl și mama înșiși fac acest serviciu pentru Dumnezeu.

²⁹ În timpul organizației teocratice tipică din vechime copiii au fost priviți ca o podoabă pentru un om credincios, și copilul la rândul său s'a laudat cu tatăl său și a fost mândru de el. Așa stă scris: „Copiii copiilor sunt cununa bătrânilor, și părinții sunt slava copiilor lor”. (Prov. 17:6). Firește voi taților voiți să fiți slava și mândria.

²⁷ În ce fel au lucrat Eunice și Lois împreună în înțelesul Ecl. 12:1 pentru tânărul Timotei?

²⁸ Pentru ce trebuie să ne folosim de tendința de imitare a copiilor, și cum?

²⁹ Cine este „podoaba copiilor”? și cum trebuie să se folosească respectivii de această slavă?

dria copiilor voștri. Atunci purtați-vă ca servi credincioși, energici ai Dumnezeului vostru Iehova și creșteți, făcând aceasta, pe copiii voștri în învățatura și muștrarea lui Dumnezeu Domnul. Admirația naturală pentru părinți temători de Dumnezeu din partea copiilor lor este cu totul la loc și face pe copii capabili de a primi influențele bune, pe cari le exercită părinții lor asupra lor cu ocazia creșterii lor în Domnul. Părinții trebuie să arate copilului și prin fapt trebuie să-l convingă că o știință numai mintală despre Domnul nu este totul, ci că cu aceasta trebuie să fie legat un serviciu sârguincios pentru El, lucrând conform poruncilor Sale și făcându-l cunoscut multora, cari nu știu nimic despre El.

³⁰ Numai învățatură singură, prin cuvinte din gura părinților, nu va învăța și școla pe copil, ca să ia parte — ca părinții — plin de energie la serviciul lui Dumnezeu. Numai povestirea minunatelor istorii biblice de eroi despre David, Ionatan, Samson, Debora, Iael, Iosif, Daniel, Estera și alții nu va face în cele mai multe cazuri pe copiii ascultători cu atenția încordată, să fie activi. Și în cărțile de școală ale școlilor comunităților catolice și în cărțile de școală ale școlilor protestante de Dumnezeu sunt povestite acele istorii. Și totuși aceasta n'a îndemnat pe copiii catolici și protestanți să servească pe Iehova Dumnezeu și de aceea să meargă și să propovăduiască evanghelia împărăției public și din casă în casă. Așa dar nu trebuie să mire pe părinți dacă copiii lor, după ce le-au povestit rapoarte biblice ca niște povești pentru a-i adormi și alte îndrumări nu le-au dat, încă tot după lume umblă și când cresc mari, preferă tot mai mult distracțiile lumesti. Numai prin ascultarea unor astfel de povestiri biblice nu-și dau seama laumtric într'adevăr într'un mod adânc corespondent a ceea ce este vorba de fapt și ce exact corespond a ceea ce este întâmplări și fapte profetice astăzi cu faptele.

³¹ Iacob zice: „Fiți împlinitori ai Cuvântului, nu numai ascultători, înșelându-vă singuri... Nu ca un ascultător uituc, ci ca un împlinitor cu fapta, (aceia) va fi fericit în lucrarea lui”. (Iac. 1:22-25). Cine în ziua de astăzi citește numai profețiile, dar nu face lucrul creștin, prin care acele profeții vrednice de cinste se împlinesc, nu poate fi convins într'adevăr de cuprinsul unor astfel de profeții sau nu le apreciază așa cum se cuvine. Tot așa stă lucrul și cu copilul, care din gura părinților săi aude numai istorii biblice, dar nu este crescut, învățat, instruit și îndemnat să ia parte într'adevăr împreună cu ei la serviciul lui Dumnezeu. El n'a priceput și simțit în modul cel mai bun, ce vrea să zică cuvântul lui Dumnezeu, și când se face mai mare nu este inclinat mai tare la aceea, să servească pe Dumnezeu.

³² Părinții consacrați trebuie să se îngrijească de aceea ca copiii lor să ajungă la o apreciere și din practică să primească o idee despre adevăr și despre felul și chipul, cum este activă organizația văzută a Domnului pe pământ. Voi părinților, luați copilul cu voi în serviciul pe teren și arătați-i în mod practic, cum se face de fapt lucrul pe teren și cum se fac cu această ocazie felurile experiențe, plăcute și neplăcute. Cum se spune numai în Deuteronomul 11:19 cu privire la în-

³⁰ Din ce reiese că numai povestirea istoriilor biblice pentru copii nu este de ajuns?

³¹ De ce mai este lipsă, afară de aceea că este cineva un ascultător al cuvântului, pentru a ajunge la o apreciere adevărată a cuvântului lui Dumnezeu?

³² Cum trebuie să se îngrijească foarte mult părinții, corespondent învățării din Deut. 11:19, ca la copii să se dezvolte aprecierea adevărată?

vățarea membrilor minori ai familiei, despre cuvântul lui Dumnezeu? Acolo legea lui Dumnezeu spune: „Să învățați pe copiii voștri în ele, și să le vorbești despre ele când vei fi acasă, *ând vei merge în călătorie*, când te vei culca și când te vei scula”. Prin urmare când tatăl sau mama sunt în călătorie, când sunt pe drum pentru vestirea vestii împărăției din casă în casă, atunci pot învăța pe copil care se află lângă ei cuvântul lui Dumnezeu, prin faptul că vorbesc direct cu el și prin aceea că-l fac să audă mărturia, pe care o pun pe inimă la ușile oamenilor. Înainte de aceasta cu cinci ani s'a întâmplat în Indianopolis, că prezodintele unui tribunal federal compus din trei judecători a acuzat pe un vestitor al împărăției, că la propovăduirea din casă în casă și-a luat băieșagul în brațe, ca să câștige simpatia oamenilor și să-i îndemne mișcându-le inima, să ia literatură și să dea ceva pentru ea. Când părinții își iau un copil cu ei, nu trebuie să se cugete în primul rând la aceea, ce efect are aceasta asupra aceloră, cărora le pun mărturie; căci aceasta nu este motivul principal pentru ce ia cu sine un copil în serviciu. Motivul adevărat este pentru a face voia lui Dumnezeu. Se face prin urmare, pentru ca copilul prin părinți să fie învățat în mod practic în serviciul Creatorului său și să-și aducă aminte în zilele timpului tinereții de El.

³³ Când Dumnezeu a trimis pe profetul Isaia cu o veste specială la Ahaz, regele împărăției lui Iuda, l-a îndrumat să ia cu el la Ahaz pe fiul său Șear-Iașub ca semn viu, și astfel copilul a auzit pe tatăl său transmițând vestea divină. El a văzut de asemenea cum împăratul a respins învătarea tatălui său să ceară dela Dumnezeu Domnul un semn. Apoi a auzit pe tatăl său rostind displăcerea divină asupra regelui necredincios, după care a urmat profeția de neuitat: „Iată, fecioara va rămâne însărcinată, va naște un fiu, și-i va pune numele Emanuel”. După aceea tatăl său, Isaia, a zis: „Iată, eu și copiii pe cari mi i-a dat Domnul, suntem niște semne și niște minuni în Israel, din partea Domnului oștirilor”. (Isa. 7:1-14; 8:18). Băiatului Șear-Iașub i-ar fi scăpat această întâmplare, dacă ar fi refuzat să însoțească pe tatăl său, când a dus Regelui Ahaz această mărturie:

NU DESBINARE, CI MAI CURÂND COMUNITATE

³⁴ Nu-i vorbă, că o astfel de comunitate între tată și fiu sau între mamă și fiică în serviciul pe teren face o legătură tare de devotare și de înțelegere între părinți și copii. Aceasta este de dorit, înainte de toate pentru că Isus a zis: „Credeți că am venit să aduc pace pe pământ? Eu vă spun: nu; ci mai degrabă desbinare. Căci, de acum înainte, din cinci, cari vor fi într'o casă, trei vor fi desbinați împotriva a doi, și doi împotriva a trei. Tatăl va fi desbinat împotriva fiului, și fiul împotriva tatălui; mama împotriva fiicei, și fiica împotriva mamei”. (Luca 12:51-53). Și în ceea ce privește „vremea sfârșitului”, a zis: „Mai întâi trebuie ca Evanghelia să fie propovăduită tuturor neamurilor. Fratele va da la moarte pe frate-său, și tatăl pe copilul lui; copiii se vor scula împotriva părinților lor, și-i vor omori. Veți fi urși de toți pentru Numele Meu; dar cine va răbda până la sfârșit, va fi mântuit”. (Marcu 13:10, 12, 13). O astfel de purtare se datorește lucrării vrăjmașului cu mare

³⁰ Prin ce este ilustrată aceasta în cazul lui Șear-Iașub, a fiului lui Isaia?

³⁴ Ce se înțelege printr-o astfel de devotație în serviciu? și pentru ce este aceasta de dorit având în vedere cuvintele lui Isus din timpul de acum?

influență, precum și faptul, că dușmanul la aceia, cari devin trădători, în diferite chipuri câștigă putere asupra spiritului lor și-l formează.

³⁵ Părinții să nu cedeze terenul fără să facă nimic când văd pe copiii lor expuși la astfel de influențe, nici atunci, dacă aceste influențe vin dela statul totalitar. De dragul acelora, pe cari Dumnezeu i-a încredințat pazei lor spirituale, ei trebuie să ia măsuri hotărâte față de lucrurile, cari lucrează la trădarea familiei și a desbinării sale. Metoda cea mai bună, sfătuită de cuvântul lui Dumnezeu, este de a face parte copiilor minori de muștrarea și învățătura Domnului, nu numai teoretic prin învățatură cu gura, ci în mod practic, prin faptul că li se prezintă înaintea ochilor lucrurile într'adevăr în serviciul lui Dumnezeu. Faceți pe copii tovarășii voștri, când sunteți activi în serviciul lui Dumnezeu ca martorii Săi. Făuriți legăturile în Domnul între voi și copiii voștri ca ceva ce nu poate strica, prin faptul că le spuneți experiențele voastre ca creștini. Cugetați-vă la aceea: „Învăță pe copil calea pe care trebuie s'o urmeze, și când va îmbătrâni, nu se va abate dela ea”. (Prov. 22:6). Sau: „Întipărește-o băiatului la începutul căii sale; și când este bătrân nu se va abate dela ea”. (Beni, Davies).

³⁶ Întăriți în felul acesta pe oamenii tineri, pe cari îi iubiți, pentru încercările uriașe, viclene ale credinței și ale devotamentului. „Cari ne așteaptă în timp ce ne apropiem de sfârșitul definitiv, de „încheierea lumii”. Aceasta va aduce răsplătă bogată în mângâiere, bucurie și aprobare divină. Ce plăcere pentru tată sau mamă, de a fi învățat pe copil cu gura și prin exemplu practic și după aceea de a auzi, cum lucrează copilul însuși împreună cu ei și cum își întrebuințează buzele la punerea mărturiei pe stradă sau din casă în casă pentru împărăție, prin ceea ce el arată înțelepciune cerească. În Proverbe este scris: „Fiule, dacă-ți va fi inima înțeleaptă, inima mea se va bucura; și lăuntru meu se va veseli, când buzele tale vor spune ce este bine. Ascultă pe tatăl tău, care te-a născut, și nu nesocoti pe mamă-ta, când a îmbătrânit. Cumpără (câștigă) adevărul, și nu-l vinde, înțelepciunea, învățătura și priceperea. Tatăl celui neprihănit se veselește mult, și cel ce dă naștere unui înțelept se bucură de el. Să se bucură tatăl tău și mama ta (fii cu luare aminte la mine, B. amer.), și să găsească plăcere ochii tăi în căile Mele”. (Prov. 23: 15, 16, 22-26).

³⁷ Creșteți și învățați prin urmare pe copiii voștri în Domnul; dați-le o idee clară despre lucruri și fiți voi înșivă o pildă pentruca să fie cu luare aminte la lucrul vostru credincios al credinței. Arătați-le în mod practic că vă temeți de Iehova Dumnezeu. Cu această lucrare le veți ajuta să fugă la munți, unde Dumnezeu oferă un loc de adăpost și siguranță, acum, când vedem atât de clar „uriciunea pustirii” îndrăzneată așezată în toată lumea „în locul sfânt” (Mat. 24:15, 16). Luați la inimă înștiințarea insistentă a lui Isus cu privire la acest timp, când zice: „Vai de femeile, cari vor fi însărcinate și de cele ce vor da țafă în zilele acelea! Rugați-vă ca fuga voastră să nu fie iarna, nici într'o zi de Sabat. Pentru că atunci va fi un necaz așa de mare, cum n'a fost ni-

ciodată dela începutul lumii până acum, și nici nu va mai fi” (Mat. 24:19-21).

³⁸ În zilele apostolilor lui Isus pentru orice mamă viitoare sau mamă care alăpta ar fi fost greu să realizeze fuga în grabă dinaintea nenorocirii ce se apropia. Evident această arătare este valabilă pentru „vremea sfârșitului” de acum, dar pentru acele mame viitoare sau cari alăptează, cari nu se folosesc numaidecât de vestea de înștiințare a Domnului despre răsplătirea divină. Astfel de persoane nebagătoare de seamă așteaptă într'un mod indiferent sau fără credință până în momentul nesigur din urmă, care se poate asemena cu timpul nepotrivit al sabatului și al iernii. Numai atunci încep, împinse de pericol la aceasta, să facă pregătirile lor pentru fuga într'un loc sigur. Dar le va ajunge durerea, căci nu vor mai putea face nimic, nici pentru ele și nici pentru odrasele lor, cari atârnă de ele și formează o sarcină pentru ele. În ultimul moment, când vor sta direct față în față cu sfârșitul definitiv ale acestei „încheieri a lumii”, nu mai este timp de a voi să se încerce fugirea și după aceea de a primi dela Iehova îndurarea și ajutor. Acum, când vedem așezată „uriciunea pustirii”, acum este pentru părinți timpul „să fugă” cu copiii lor „la munți”, fără a pierde timp prin aceea, că speră a mai putea salva ceva în mod egoist din această lume condamnată. Spre binele micușilor voștri nu zăboviți, căci aceasta, aduce o nenorocire după sine. (Ier. 51:22; Ez. 9:6).

³⁹ Toți, cari se folosesc de timpul de acum de îndurare divină, se vor strădui în mod credincios să aducă pe poporul lor tânăr pe calea lui Dumnezeu a Domnului. Lor le promise că va fi milostiv. Acum este timpul despărțirii națiunilor în „oi” și „capre”; și aceasta se face sub conducerea lui Christos Isus, care este în templu ca judecător al lui Iehova. (Mat. 25:31-46). Caracterele asemănătoare oilor dintre națiuni vor fi aduse de partea dreaptă a tronului judecătoresc, unde în speșranța de adăpost și siguranță cu poporul lui Dumnezeu sunt vesele și au făgăduința de viață vecinică și de binecuvântări prin împărăția Tatălui. Christos Isus lucrează ca „braț” judecătoresc pentru Iehova Dumnezeu; și despre părinții credincioși, cari se străduiesc acum în mod blând să crească pe copiii lor în muștrarea și învățătura lui Dumnezeu a Domnului, citim: „Iată, Domnul Dumnezeu vine cu putere, și poruncește cu brațul Lui. Iată că plata este cu El, și răsplătirile vin înaintea Lui. El își va paște turma ca un Păstor, va lua mieii în brațe, și va duce la sânul Lui, și va călăuzi blând oile care alăptează. (Isa, 40:10, 11). Iehova Dumnezeu, Marele Păstor, ține seamă de părinți în turma Sa asemănătoare oilor, pentruca să găsească siguranță, adăpost și salvare.

⁴⁰ O, de ar primi copiii împreună cu părinții lor consacrați invitarea divină, să servească pe Iehova și pe Regele Său cu laude: „Lăudați pe Domnul de jos de pe pământ... tineri și tinere, bătrâni și copii! Să laude Numele Domnului! Căci numai Numele Lui este înălțat; măreția Lui este mai pe sus de pământ și de ceruri”. (Ps. 148:7, 12, 13).

Watchtower din 15 Septembrie 1946.

³⁵ Ce trebuie să întreprindă părinții, conform statului din Proverbe 22:6, în contra unor astfel de influențe desbinătoare?

³⁶ Impotrivă a ce trebuie să-și întrebesc părinții în timpul de acum copiii? și ce le va aduce aceasta în astfel de părinți ca răsplătă?

³⁷ În ce privință trebuie să facă părinții pe copiii lor să fie cu luare aminte la căile lor? și pentruca aceasta să vădăm „uriciunea pustirii”?

³⁸ În ce înțeles va fi o durere pentru cele însărcinate și pentru cele ce alăptează? și când trebuie deci să fugim?

³⁹ Având în vedere despărțirea națiunilor în „oi” și „capre” ce trebuie să facă părinții față de poporul lor tânăr? și care este misiunea lui Dumnezeu?

⁴⁰ Ce invitare vor accepta părinții și copiii credincioși?

TEXTE ȘI COMENTARII

1 Iulie.

Fii tari și îmbărbătați-vă inima, toți cei ce nădărniciți în Iehova.
— Ps. 31: 24, A. S. V.

Christos Fiului lui Iehova, Christos Isus, este: „Să nu vi se turbare inima: credeți în Dumnezeu, credeți și în Mine... îndrăzniți.” (Ioan 14: 1) și 16: 33, A. S. V.). Ambele aceste expresii de încurajare, scot în evidență importanța întăririi inimii; ambele expresiuni ne sfătuiesc să fim cu inima îmbărbătată. Inima este un mare factor vital pentru suportarea marelui probe de după războie și pentru a ieși din aceasta victorios. Această referință nu este pentru inima lăterală, de carne. O persoană poate fi atinsă de o grea și incurabilă boală de inimă după carne și, cu toate acestea, să fie cu inima îmbărbătată, așa după cum este poruncit în cuvântul lui Dumnezeu. Deaceia întrebuintă a cuvântului „inimă” trebuie să fie figurativ. În numărul mai mare al cazurilor în Biblie unde cuvântul „inimă” apare, acesta este întrebuintat astfel ca un simbol, câteodată a minții, câteodată a dispoziției, câteodată a iubirii sau motivului care pune în mișcare o persoană. Aceasta este ceea ce trebuie să fie îmbărbătat. W. 1. 1.

2 Iulie

Unde este mânia asupritorului? — Isc. 51: 13.

Începând din nou în 1933, și mai pronunțat în decursul anilor 1939 — 1945, dușmanii religioși repetară nelegiuirea lor încercare de a extirpa pe Martorii lui Iehova și de a reduce la tăcere mânia lor despre împărăția lui Dumnezeu prin Christos Isus. În această vreme dușmanul întrebuintă Acțiunea Catolică sub mască Nazismului și a Fascismului. Dar în acea vreme, Martorii lui Iehova nu se umiliră, ca în 1918, înaintea mâniei asupritorului cu terorismul lui prin întrebuintărea de închisori, tabere de concentrare, domnia mitocăniilor, interdicții și prescripțiuni, precum și persecuțiuni violente. Acum, în acest an, 1947, noi întrebăm: Unde este mânia asupritorului Nazi-Fascist, care se progătea să nimicească pe Martorii lui Iehova? Aceasta a fost combătută și redusă la zero, deoarece ei se temeau de Creatorul Lumii Noi a dreptății, al cărui nume este Iehova. Brațul Său i-a ajutat. Aceasta i-a încredințat să ste tari în integritatea lor înaintea suveranității legitime. W. 1. 1.

3 Iulie

Abel a adus și el o jertfă de mâncare din oile întâi născute ale turcii lui și din grăsimea lor. — Gen. 4: 4.

Abel oferea o turtă de a intra îndrărit în relațiune de pace cu Dumnezeu Sângerile animalului pe care Abel îl jertfi apropiindu-se de El puse mătură despre scopul lui Dumnezeu, de a furniza, în timpul hotărârii, „sângerile stropiri, care vorbește mai bine decât sângele lui Abel”. (Evrei 12: 24). Este sigur că păcătoșii, Adam și Eva, nu consacrară pe Abel, al doilea fiu al lor, lui Dumnezeu. Abel lucrând după propria sa credință în făgăduința lui Dumnezeu în Eden, făcu pașii necesari pentru sine însuși. El veni la Dumnezeu și I se consacră Lui. Este posibil că, în acest timp, Abel era în vârstă de peste o sută de ani. (Gen. 4: 25; 5: 3, 4) și că, în chestiunea jertfii pe altar, el procedă ca un preot pentru familia sa, pe care el o creșcu în mustrarea și învățăturile Domnului. Abel își finu cu credincioșie jurușta consacrării sale până la moarte, și Dumnezeu îl socoti drept. Deși mort, Abel prin exemplul său, vorbește încă ca martor pentru Iehova Dumnezeu. — Evrei 11: 4, W. 15: 2.

4 Iulie

Atunci cerurile vor vesti dreptatea Lui, căci Dumnezeu este Cel ce judecă. Sela (oprire). — Ps. 50: 6.

Christos Isus este capul și mai marele cerurilor lui Dumnezeu, și ca reprezentantul cerurilor sfinte ale lui Dumnezeu vestește dreptatea lui Iehova. El vestește credincioșia lui Dumnezeu cu privire la partea Sa a legământului prin jertfă. El vestește mai departe nepărtinirea lui Dumnezeu în purtarea cu ceilalți părtași de legământ și dreptatea Sa strictă, precum și încreerea Sa la requiele tribunaliului divin. Total este acum gata pentru judecată, și sala de judecată este umplută cu chemași din ceruri și de pe pământ. O pauză urmează acum, după cum este arătat prin cuvântul „Sela”

(oprire). Iehova nu se teme ca să aducă la iveală chestiunea de discuție, făcându-o cunoscut peste tot în cer și pe pământ. Da, să fie întreaga univers încunostițată despre aceasta; căci, după toate demascările și discuțiunile libere și debaterile cu privire la controversă, rezultatul final va fi că dreptatea judecătorească și imparțialitatea lui Iehova vor fi intronate și partea Sa a legământului prin jertfă, va fi justificată. Nuanț religioși favorizează o cenzură. W. 1. 7.

5 Iulie

Ei nu mai cantă la darurile de mâncare... Pentru că Domnul a fost martor între tine și nevasta din tinerețea ta, cărcia acum nu-ți ești credincios, măcar că este tovarășa și nevasta ta. — Mal. 2: 13, 14.

Noi trebuie să fimem tare la cea dintâi iubire a noastră; adică, noi trebuie să iubim organizațiunea lui Dumnezeu, așa după cum am făcut atunci când prima dată am dorit să ne as ctem cu ea. Alfel, judecătorul lui Iehova în templu va avea ceva împotriva noastră, și rezultatul va fi serios, dacă nu ne corectăm imediat, (Apoc. 2: 4, 5). Atunci Dumnezeu va refuza să privească la noi cu milă, chiar dacă ne-am angaja într-o formă exterioră de închinare Lui. Noi trebuie, prin urmare, să fim credincioși organizațiunii lui Dumnezeu, care este asemănată cu o femeie curată. Noi nu trebuie să lăsam să se răcească iubirea noastră față de ea, să se depărteze dela ea și să se îndrepte îndrărit spre organizațiunea hmească, Babilon, care este asemănată cu o femeie păgână, care este o ne-curată închinătoare la diavol. Să nu fim necredincioși. W. 1. 9.

6 Iulie

Sotură-ți fărâna de pe tine. — Isc. 52: 2.

Pulberea preumbrește starea de a fi sub picioarele organizațiunii dușmanului, care aruncă la pământ organizațiunea poporului consacrat al lui Dumnezeu și o luă în robie. Pulberea însăși, ucată, fără valoare, aruncată asupra capului în timpuri de ne-așite, și este hrană potrivită numai aceluia Șarpe vechiu, Șavolul, spre a o mușca în înfrângere. Din asemenea țărână porunci Iehova rămășiței Sale în 1919 să se scuture. Dumnezeu le trimise porunca: aceasta prin Regele Său nou instalat, Mai Mariele Cir, Christos Isus, pe care-L intronă în 1914 și-L trimise la templu în 1918. Acum îi este poruncit rămășiței să recunoască drepturile și libertatea ei date de Dumnezeu ca „servul Său credincios și înțelept” și să se scuture în mod energic de lucrurile uscate, fără valoare, nemuritoare, lucruri triste ale organizațiunii Diavolului Rămășița, să nu se lase ca organizațiunea babilonică să o fiuă ocupată în asemenea lucruri aducătoare de moarte și departe de o parte dreaptă, respectabilă și liberă în serviciul lui Iehova. W. 1. 2.

7 Iulie

Să prăznim dar praznicul... cu azimile curăției și adevărului. — 1 Cor. 5: 8, An Amer. Teas.

Starea de nedospire a pâinii simbolizează curăție. Israelii începură să mănânce această pâine când părăsiră asupritorea societate a Egiptului și robia ei față de organizațiunea văzută a lui Satan. Intocmai ca acei Israeliti, totașa și poporul consacrat al lui Iehova trebuie acum să fie curat de aluatul acestei lumi. Aluatul ei reprezintă învățăturile ei, obiceiurile ei și practicile ei. El reprezintă religie, așa după cum este arătată de către avertismentul lui Isus cu privire la conducătorii cari erau devotați „religiei Evreilor”. El ținea: „Luați seama și păziți-vă de aluatul Fariseilor și al Saduceilor” (Mat. 16: 6, 12, A. S. V.). Fiind o bucată de aluat nedospit, simbolizează că noi nu trebuie să fim o parte a acestei lumi și să nu avem ceva din ea prețre noi. Aluatul acestei lumi nu poate avea parte cu „Mielul lui Dumnezeu”, care ridică păcatul lumii — Ioan: 1: 29 W. 1. 5

8 Iulie

Scriptura, deasemenea, prevădând că Dumnezeu va socoti neprihănite pe neamuri, prin credință, a vestit mai dinainte lui Abraham această veste bună: Toate neamurile vor fi binecuvântate în tine. — Gal. 3: 8.

Această perfecțiune prezentă de relațiune cu Dumnezeu este binecuvântarea care vine credincioșilor cari cred prin Sămânța
(Continuare în pag. 150)

Aprobat de cenzura centrală a presei